

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

PO MARIJI
K
JEZUSU

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXV. 1927.

ŠT. 6. JUNIJ.

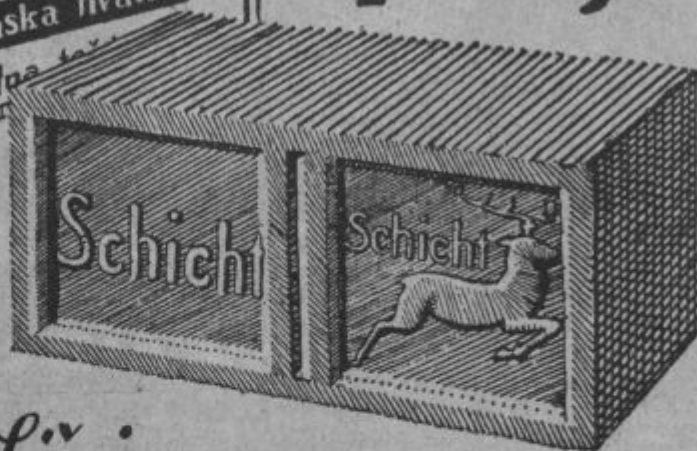
Schichtov

način
pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Koledar Apostolstva molitve za junij 1927.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Spoznavanje presv. Srca Jezusovega.

Mesečni zaščitnik: Sv. Alojzij (21.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			ljubl. šk.	lavant. šk.
1 Sreda	Juvencij m.	Pobožnost presv. Srca J.	Ljub. uršul.	} S. Anton Slg. Ljutomer
2 Četrtek	Evgenij I. p.	Posvetitev družin presv. Srcu	Škocijan M.	
3 Petek	*Klofilda	Druga „Zlata knjiga“	Šoteska	
4 Sobota	Frančišek K.	Priprava na binkošti	Škocijan	
5 Nedelja	Binkošti	Češčenje Sv. Duha	Ježica	} Apače
6 Poned.	Bin. poned.	Birmanci in njih botri	Mirnapeč	
7 Torek	Robert s.	Zatiranje slabih listov	Planina	} S. Jurij o. Š.
8 Sreda	Medard š.	Blagoslov polja in vinogradov	Ajdovec	
9 Četrtek	Primož m.	Dolgoletni bolniki	Grčarice	} G. Radgona Kapela
10 Petek	Marjeta kr.	Napredek Slomškovega procesa	Črni vrh	
11 Sobota	Barnaba ap.	Krščanska dobrotelost	Lučine	
12 Nedelja	Sv. Trojica	Cerkveni in redovni predstojniki	Vrhpolje	
13 Poned.	Anton Pad.	Prosvetne organizacije	Štanga	
14 Torek	Bazilij c. uč.	Marijine družbe. Tretji red	Št. Vid Stič.	} M. Nedelja Veržej
15 Sreda	Vid m.	Slovenski duhovniki in redovniki	Št. Vid n. Lj.	
16 Četrtek	Sv. Reš. Telo	Pogosto prejemanje sv. obhajila	Št. Vid Vip.	} Marenberg Remšnik
17 Petek	Adolf š.	Zadoščenje za nevrredna obhajila	Topla Reber	
18 Sobota	Efrem c. uč.	Dobra vzgoja mladine	Št. Vid Brdo	
19 Nedelja	2. pob. Gervazij	Dom duhovnih vaj	Želimlje	
20 Poned.	Silverij p.	Misijoni doma in na tujem	Preserje	
21 Torek	Alojzij s. (m. z.)	Alojzijeve in Stanisl. jubilej	Ķovor	} Pernice Sv. Ožbald
22 Sreda	Ahacij m.	Narodni mir in edinost	Škofja Loka	
23 Četrtek	Eberhard š.	Apostolstvo moč in mladeničev	Trata	} Kapla S. Jernej M. Šmarje
24 Petek	S. Jez. Jan. K.	Glasnik Srca Jez.	Preška	
25 Sobota	Srce Marijino	Nedolžno in čisto življenje	Zasip	
26 Nedelja	S. p. Jan. in Pav.	Naše protialkoholno delo	Vojsko	
27 Poned.	Ladislav	Duhovski in redovni poklici	Dragatuš	
28 Torek	Leon II. p.	Dijaki na počitnicah	Črnomelj	} S. Jurij J. ž. Ponikva
29 Sreda	Peter in Pavel	Lelošaji novomašniki	Ljub. Št. Peter	
30 Četrtek	Evh. Srce Jezuz.	Ta mesec umrli	Radeče	

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve. — Vsakdanje darovanje.

PROŠNJE.

Mar. družbenka v šmartnem pri Slovenjgr. prosi presv. Srce Jez. in Marijo, pomočnico kristjanov za ozdravljenje živčne bolezni. — Rihard Grom (Trst) priporoča presv. Srcu J., Materi b. svoje zasebne zadeve. Prosi za svoj namen molitve »Bog.« bralcev. Obljublja oskrbeti eno sveto mašo zanje — in svojo lastno molitev. — Molitvi za ljubo zdravje se priporoča neka oseba v Ljubljani. — V važni zadevi se priporoča neka mati in hčerka Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Tereziji Det. J. — V molitev bodi priporočen neki močno bolan deček, ki zaupa na priprošnjo sv. Jožefa, sv. Terezije Det. J., sv. Frančiška in častiv. Don Boska. — Sv. S. J., sv. Mali Cvetki, sv. Antonu P. in sv. Frančišku Seraf. se priporoča družbenka iz Tr. za dosego redovnega poklica. — M. Miaker (Brezice) se priporoča Materi božji, sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu P. in sv. Jožefu za srečen izid operacije. — Bolna J. K. se priporoča presv. S. J., sv. Jožefu in vsem svetnikom, † škofu Slomšku, † grof. Ledochowski za skorajšnje izboljšanje težkih notranjih in živčnih bolezni. — M. H. se priporoča najsv. S. J., sv. Tereziji Det. J., sv. Alojziju, sv. Frančišku As. za dušni mir, za aložnost v družini, za vredno prejemanje

sv. zakr. in za pomoč v stiski. — A. B. priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Mar., sv. Tereziji Det. J., † škofu Langu svojo trdosrčno sestro, da se spreobrne in neha sovraštvo; sebe pa priporoča v molitev v težkih zadevah. — Veronika Vavhnik (Sv. Martin na Poh.) iz dekl. Mar. dr. se pontžno priporoča presv. Srcu Jez. in Mar., sv. Tereziji Det. J. in sv. Antonu za dolgo pogrešano zdravje pri živčni bolezni. — (V dob. nam. 20 Din.) — Družbenka iz Podsrede T. L. se priporoča Brezmadežni, sv. Jožefu in presv. Srcu J. za vredno prejemanje sv. zakramentov, za pomoč v skušnjavah in v živčni bolezni. — Družbenka E. S. priporoča Mariji Pomagaj, sv. Mali Cvetki in sv. Valentinu že 15 let bolno sestro; sebi pa prosi milost vrednega prejemanja sv. zakramentov. — V molitev se priporoča družbenica iz št. Jurija o. T. za zdravje in za pomoč v časnih zadevi. — A. R. se priporoča sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu P., sv. Jožefu, presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za milost spreobrnjenja neke osebe in za zdravje matere. — M. K. se priporoča Materi božji in sv. Tereziji Det. J. ter presv. Srcu Jez. za zdravje v težki bolezni. — Družbenka Mar. se priporoča presv. Srcu J., sv. Antonu in sv. Tereziji Det. J. za zdravje in za milost redovnega poklica. — Fr. R. priporoča priprošnji s. Benigne, † škofa

Slomška, sv. Terezije Det. J., sv. Gabriela, Z. M. in božjim svetnikom in svetnicam spreobrnjenje svojega moža in bratov; sebe za milost potrpežljivosti in vdanosti v voljo božjo, otroka pa, da bi čista in Bogu dopadljiva ostala. — N. K. priporoča presv. Srcu J., sv. Antonu, sv. Tereziji Det. J. ter škofu Slomšku svojega sina, da bi srečno dovršil maturo, da bi bil zdrav in bi si izvolil duhovski poklic. — M. V. priporoča sebe, svojo mater, posebno pa svojega brata presv. Srcu Jez. in M. ter Sv. Duhu, da bi mu razsvetlil pamet.

ZAHVALE.

J. K. se vsled obljube zahvaljuje presv. Srcu Jez., sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Tereziji Det. J., škofu Slomšku in prof. Ledochowski za milostno uslišanje in za ozdravljenje hude boleznj po večkratni devetdnevni. Zahvala še posebej žal. M. božji v Središču za uslišanje v preteči nevarnosti po hudem padcu. S tem želi zbuditi zaupanje do Ž. M. b. v Sr. — H. M. se zahvaljuje sv. Mali Cvetki, Jezusovemu in Mar. Srcu za ozdravljenje močno bolne noge. — Ivana Pečnik v Rožu izreka obl. zahvalo sv. Tadeju in sv. Tereziji Det. J. za pomoč v težki zadevi. — Fr. Č. se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. za večkrat uslišano prošnjo zlasti za zdravje oči. — Neka oseba se zahvaljuje presv. Srcu J. in M. in sv. Tereziji za pomoč v važni zadevi. — Mar. Hercog se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. za pomoč v nezgodi in za večkratno uslišanje. — Kati Letnar se zahvaljuje Mariji in Mali Cvetki za ozdravljenje Stanke. — G. B. se pristrčno zahvaljuje škofici Mariji T. Ledochowski in sv. Tereziji Det. J. za uslišane prošnje in hitro pomoč. — Neka oseba se zahvaljuje škofu Slomšku, da je bila rešena krivične tožbe. — Srčna hvala naši ljubi Gospe presv. Srca, sv. Antonu in dr. pomočnikom za večkratno uslišanje v raznih potrebah. R. M. — R. L. se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sv. Tereziji Det. J. za zdravje matere; škofu Slomšku pa za prejete milosti. — J. Peršič, R., pošilja srčno zahvalo

presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Antonu za pomoč v mnogih zadevah. Obenem prosi še nadaljnje pomoči v dušnih in telesnih potrebah. (5 lir za kruhe sv. Antona.) — Duševno razdejana oseba se priporoča usmiljenim srcem po red. hišah za molitev, da se iznebi obupne bridkosti in zadobi milost pogostn. sv. obh. — V noči med velikim pondeljkom in torkom je gorela vas Roviše pod sv. Goro. Slučajno doma sem bil priča, kako se je ogenj v divji strasti prijemal poslopja za poslopjem. Že je z vsi silo bruhnil plamen iz sosedovega skednja. Vsak trenutek smo trepetaje pričakovali, da bo v ognju tudi naše poslopje. V tem groze polnem trenutku vzamem roke relikvije sv. Terezije Det. J., ki jo imam vedno pri sebi; hkrati obljubim, da bom takoj drugi dan na Selu opravil njej v čast sv. mašo in se ji še javno zahvalil, ako nas varuje nesreče. In glejte, ogenj se je pred našim skednjem ustavil. Res je bil tudi veter ugoden za nas, a spričo vseh drugih neugodnih okoliščin sem prepričan, da bi bil brez Terezijinega varstva danes tudi moj rojstni dom žalostno pogorišče. Takoj naslednji dan sem s hvaležnim srcem izpolnil prvi del svoje obljube, drugi del pa izpolnjujem s tem. — P. Hugo Bren, O. F. M. — Mar. dr. Kristina K. se zahvaljuje Devici Mariji, sv. Antonu in drugim svojim priporočnikom za pomoč in uslišanje. — Mar. Piskule se zahvaljuje bl. Bernardki za ozdravljenje roke brez operacije. — R. K. (Crešnjevec) se je priporočala škofu Slomšku. Po več ko 5 letni boleznj na živcih in v želodcu se zdravje vrača. V zahvalo prosi prebl. Devico, naj posreduje, da doseže bož. služabnik Slomškov čimprej čast oltarja. — Fr. R., Lj., izvršuje svojo obljubo in se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J., sv. Gabrielu Ž. M., škofu Slomšku in s. Benigni za prejete dobrote po njih priprošnj.

J. NEŠKUDLA

tvornica cerkvenih paramentov,
zastav in orodja,

Ljubljana, Sv. Petra cesta 25

Priporoča častiti duhovščini nabavo vseh cerkvenih in društvenih potrebščin, kot n. pr., mašne plašče, pluviale, cerkvene in društvene zastave, kelihe, ciborije, monstrance, kipe, križeve pote, itd., v vsakovrstni izdelavi in cení. Mašni plašči že od Din 825.— dalje. — Stare cerkvene obleke popravljam strokovnjaško. Zahtevano blago se Vam pošlje franko na ogled. Za solidnost tverdke jamči 117 letni obstoj in nebroj priporočilnih pisem.

Bogato ilustrirani cenik, proračun in načrt (za zastave) dobite brezplačno.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvu i. t. d.

Najboljši šivalni in pletilni stroj

Je edino GRITZNER in ADLER za dom, obrt in industrijo v vseh opremah. Istotam švicarski pletilni stroj DUBIED

Ponk v vezenju brezplačen. Večletna garancija. Nizke cene, tudi na obroke.

Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC,
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo.

BOGOLJUB

Lilija angelskega mladeniča.

Dr. Fr. Jerè.

Sv. Alojzija slikajo z lilijo, znakom angelske čistosti. In res je ta čednost najbolj značilna poteza njegove svetosti. Zato je vedno veljal za vzornika in zaščitnika te angelske odlike. Poleg lilije pa vidimo na sliki tudi vladarsko krono, bič, knjigo, mrtvaško glavo, sv. razpelo, rožni venec. Da si je namreč zavaroval to nežno cvetko, ga je stalo tudi odpovedi, boja in truda.

Predvsem je lilijo svoje nedolžnosti izročil v varstvo preblašeni Devici Mariji. Bil je v desetem letu, ko je prišel v Firenci v cerkev Marijinega Oznanjenja. Na oltarju je bila slika, kjer je bila posebno lepo izražena deviška skromnost prečiste Device. Alojzij je bil od te lepote tako prevzet, da je hodil od slej vsak dan pred to podobo opravljat svoje molitve. V tistem času mu je prišla v roke knjiga P. Laerta, ki govori o sv. rožnem vencu. Iz nje je spoznal sijaj Marijinih čednosti. To ga je navdalo z nebeško tolažbo. Nekoč ga pred to podobo obide srčna želja, da bi Materi božji na čast storil kaj posebno velikega. Dalj časa premišlja. Nekega dne pa mu pride misel, da bo prečisti Devici gotovo všeč, ako ji obljubi sv. čistost. Nato se hitro odloči in stori obljubo vednega devištva z veliko resnostjo in veselim srcem. Nebeška Kraljica je sprejela dar in mu povrnila z milostjo, da vse svoje življenje ni čutil skušnjav zoper sv. čistost. Vendar si je Alojzij to milost zaslužil tudi z vztrajnim delom. Dobro se je zavedal Gospodove besede: »Čujte in molite, da ne pridete v skušnjava«, in je živel, kakor bi mu vsak trenutek pretila nevarnost. Videl je življenje v vojaškem taboru, pa tudi na knežjih dvorih, in spoznal je, koliko nevarnosti preti nedolžnosti med svetom; zato ga je vleklo proč v samoto, in ni odnehal, dokler si ni priboril dovoljenja, da sme stopiti v jezuitski red in postati duhovnik.

»Duh je sicer voljan, a meso je slabo.« Da bi torej svoje telo popolnoma uklonil duši, je z njim ravnal zelo strogo. V jedi in pijači je bil tako zmeren, da so se vsi čudili, kako more ob tej pičli hrani živeti. V posteljo si je deval polena, tako da je bilo njegovo ležišče bolj mučilišče kakor počivališče. Nosil je pas, napravljen iz zobčastih kolesec, kakor jih imajo jezdec na ostrogah. Bičal se je, sprva trikrat na teden, pozneje vsak dan, dostikrat celo do krvi. Zakaj vse to? Sam je priznal: »Stebri nebes so se zmajali in se zrušili; kdo mi more biti porok, da bom jaz vztrajal? Svet je v naših dneh globoko zabredel v hudobijo; kdo naj potolaži božjo jezo? Premnogi duhovniki in redovniki so pozabili na svoj poklic; kako naj Bog še dalje trpi tako opustošenje v svojem kraljestvu? Verniki s svojo veliko mlačnostjo kratijo Bogu dolžno čast; kdo mu jo bo vrnil?« Tako je Alojzij pokoril svoje nedolžno telo, da bi bilo pokorno duši, da bi zadostoval božji pravici in dajal drugim lep zgled.

Ko govorimo, kako je Alojzij zavaroval lilijo nedolžnosti, nas posebno zanima njegovo občevarje z osebami drugega spola. Tudi tukaj se je držal svojega gesla: »Kaj mi to pomaga za večnost.« Z ženskim spolom je občeval modro in previdno, kolikor je zahtevala krščanska ljubezen ali dolžnost ali olika. Ni ga sovražil ali zaničeval. Nežna je bila njegova ljubezen do svakinje Helene: bolela ga je njena žalostna usoda, iz Milana ji je poslal knjig s prijateljskim pismom, iz samostana je prišel in pregovoril brata. da se je z njo poročil, in po smrti ji je posreporočil dan njenega bližnjega odhoda v večnost. Prav tako iskrenega prijatelja se je izkazal svojima nečakinjama. Pri bratu se je zavzel za dobra dekleta, ki bi šla rada v samostan, in ga prosil, naj jim bo krepka opora. Po petletnem bivanju v samostanu je obiskal vojvodinjo Eleonoro

v Mantovi in se dalj časa v ljubeznivem pogovoru pomudil pri njej. Kjerkoli je bilo treba pomagati, je Alojzij opravil svoj posel brez strahu in zadrege. Drugače pa se je ženskemu spolu rad izogibal. Ko se je pred odhodom v samostan poslovil od domačih, mu je mati rekla: »Ali se ne boš poslovil tudi od dvornih dam?« »Bom pa molil zanje,« je odgovoril Alojzij, ki ni hotel obnavljati genljivih prizorov. Ako mu je mati poslala dvorno gospico s kakim sporočilom, jo je sprejel pri polodprtih vratih in nakratko odslovil. To je storil ne toliko, ker bi se bal za svojo čednost, marveč zato, ker ni hotel nobeni dati povoda za kako upanje. Njegov oče se je namreč oziral po visokorodni nevesti za Alojzija, a ta se je bil z obljubo vednega devišтва posvetil Bogu in je resno mislil stopiti v duhovski stan. Zato je s tako odločnim vedenjem pokazal, da na zakon ne misli. Kaj bi mu v takih razmerah koristila pozornost do ženskega spola? Še manj pa se bomo čudili, da je bil na razuzdanem dvoru v Firenci povsod s pogledi in koraki na begu pred dvorjankami.

Bil je neizprosno sovražnik vsake lenobe in vsakega brezdolja. Če ni molil ali premišljeval, se je pa učil ali kaj koristnega bral in pisal. Tudi praznih pogovorov se je ogibal. To je bil vzrok, kakor pravijo, da ni rad sam bival z materjo. Tako si je Alojzij zavaroval lilijo nedolžnosti.

Poglejmo še, kako ji je prilival, da je vedno bolj lepo cvetela. Alojzij je rad mislil na Boga. Jasnejša ko solnčna luč je bila zanj misel, da ga spremlja vsevidno božje oko. Vse ga je spominjalo Boga; njegove vsemogočnosti, ko je občudoval zvezdnato nebo, njegove lepote, ko je srečaval toliko lepega v naravi in umetnosti, njegovega usmiljenja, ko je premišljeval, kaj je Bog storil za grešnike... Živo se je zavedal besed svetega Pavla: »V njem živimo in se gibljemo in smo.« Doživel je sam resničnost drugih besedi sv. Pavla: »Ali ne veste, da je vaše telo tempelj Sv. Duha, ki je v vas... Poveličujte torej Boga v svojem telesu.« Kako ga je ta misel podpirala v njegovi vni in dušni čistosti! Ni mu bila neprijetna ta misel, vesel je je bil, saj mu je pomagala pri delu za večnost.

Z dvora v Firenci, od raznih zabav je rad bežal, če je le mogel, v cerkev. Tam se je čutil doma, ker ga je spominjalo vse na Boga in svetnike. Z Bogom se je rad pogovarjal. Že v nežnih

detinskih letih je pobožno sklepal ročice k molitvi in je rad poiskal skrit kotiček, kjer bi nemoteno molil. Znano je, kako si je prizadeval za zbrano molitev. Po cele ure je preklečal v molitvi. Gotovo je v molitvi Bogu in njegovi prečisti Materi priporočal zlasti svojo čistost. Vedel je namreč, da ima taka molitev posebno moč. Predvsem izprosi človeku božjo milost, ki mu razsvetljuje razum, da more nevarnosti prav spoznati, in krepí voljo, da se more skušnjavam ustavljati. Iskrena molitev za sv. čistost obrne voljo od greha in je znamenje, da volja ne mara za to, kar ponuja skušnjava. Kadar se torej približa skušnjava, najde voljo zoper sebe. To je prav važno, ker se greh začne šele v volji. Če se potem človek skušnjave zave, si je lahko v svesti, da dotlej volja ni privolila, in se mu glede preteklosti ni treba vznemirjati, kar miren lahko ostane in mirno skušnjava zavrne. V skušnjavi je pač najvažnejše, da se človek ne da zbežati, ker more takó skušnjava odločneje zavrniti.

Svetnik je pripravljaj sv. Alojzija na prvo sv. obhajilo. In to je zapustilo v Alojziju neizbrisen spomin nebeške lepote in sreče. Prepričan je bil, da bi moral odslej živeti angelsko življenje, ker sme uživati angelski kruh. Spoznal je tudi neizmerno vrednost človeške duše, ki jo Bog sam s seboj nasičuje. S kakšnim spoštovanjem se je torej bližal Gospodovi mizi. Tri dni se je pripravljaj na sv. obhajilo in tri dni se je zahvaljeval. Tako je vsak dan mislil na svojega ljubelega gosta in gostitelja in zato ni čudno, da ga je sv. obhajilo polagoma spremenilo v angelskega mladeniča. O, ko bi mi prav umeli in se zavedali, da nam sv. obhajilo tudi pomnožuje božjo ljubezen in zmanjšuje hudo nagnjenje, ki vodi v greh! Tudi mi bi svojemu nebeškemu gostu priporočali zlasti svojo dušno čistost. In gotovo ne brez uspeha, saj je sv. obhajilo vino, iz katerega rastejo device. In marsikdo izmed nas ima priliko, pozdraviti nebeškega gosta v svojem srcu mnogo večkrat, kakor ga je mogel sv. Alojzij. O, ko bi poznali dar božji!

Kar je mnogo mladeničev ohranilo na potu poštenosti, so bile Marijine kongregacije, ki so štele ob Alojzijevem času do 30.000 članov. Ti so bili pravi kvas za krepost in znanost na srednjih in visokih šolah. Na Alojzija je to močno vplivalo, saj je vedno nosil v srcu sliko Brezmadežne, ki jo je skušal v vsem posnemati.

Poleg Matere božje je posebno častil tudi angele. Kako genljiva je morala biti njegova pobožnost do angelov, razvidimo že iz tega, da je po naročilu svojega predstojnika spisal premišljevanje o angelih, katero je isti predstojnik izdal kot dragocen prispevek v svoji knjigi premišljevanj.

Tako je sv. Alojzij skrbel za Mlijo svete čistosti. Nam pa morda kliče: »Mladenci, mladenke! Niste morda tako pro-

sti notranjih bojev, kakor sem bil jaz, in vendar tako lahkomišljeno silite v zunanje nevarnosti; že sam po sebi s silnim zubljem gori vaš notranji ogenj, in vendar mu še s čtivom in drugim nevarnim netivom prikladate goriva; niste morda tako od mladih nog čisti, kakor sem bil jaz, in vendar nočete nič vedeti o samozataji, o čuječnosti, o samopremagovanju.« (Dr. J. Debevec, Sv. Alojzij Gonzaga, str. 33.)

Nekaj žarkov iz presv. Srca Jezusovega.

Premišljevanje za mesec junij.

Priredil dr. Jakob Žagar.

Gospod je rekel: Moj jarem je sladak. Življenje na zemlji mora torej biti lepo kot pesem, mnogim pa je težko in pusto, ker ne poznajo bogastev Odrešenikovih, katerih zakladnica je njegovo presv. Srce. Kaj pa in odkdaj pa je češčenje presv. Srca, da je tako plodovito?

Ceščenje presv. Srca je pobožnost, ki je, širše umevana, že od začetka krščanstva. Kajti v vseh časih so ljudstva priznavala in častila veliko ljubezen Odrešenikovo in vse svete duše so smatrale za posebno srečo, da so položile svojo trudno glavo na Srce Zveličarjevo. Tako je storil sv. Janez pri zadnji večerji. Poznanje presvetega Srca pa je bilo v prejšnjih stoletjih nepopolno, kakor lahna zarja, ki je sevala bolj od daleč, s sveto Marijo Alakok pa je poznanje postalo popolno, da se je Srce Jezusovo prikazalo pred našimi očmi kakor solnce, ki se dvigne na obzorju do polnega dne. Prišlo je že do poldneva, ki nikoli ne bo imelo zatona, ker sodnik živih in mrtvih bo do konca sveta in še vse dalje...

Je pa presv. Srce živ evangelij pred nami. Če prislušujemo utripanju presv. Srca, se spominjamo vsega onega, kar je zapisano v sv. knjigah, kako je živel skrit in nepoznan v svoji mladosti, kako je bila njegova jed izpolnjevati voljo svojega Očeta, kako je obudil Lazarja, kako je rekel: vi ste, ki ste vzdržali z menoj v mojih preizkušnjah. Je torej presv. Srce njegova ljubezen, razodeta našim srcem, ali Jezus bolj spoznan in ljubljen. To je in nič več in nič manj. Ne spominja nas le ene skrivnosti odrešenja, ampak je vir in začetek vseh skrivnosti. V večni ljubezni božji išči vzrok vseh zapored razodetih skrivnosti in vsega zapored izvršenega odrešenja, pa imaš bogoslovje presv. Srca

Jezusovega. Pravim v večni ljubezni božji, ker ustvarjeno Srce Jezusovo vsebuje v sebi vso neustvarjeno, večno ljubezen božjo in je njen viden izraz. Kako široko je obzorje Jezusovega Srca! V rdečem svitu njegovih žarkov premišluj učlovečenje, njegovo skritost, ponižanje, njegove trude in znoje, uboščino in gorečnost, ki ga je razjedala, njegovo nežnost, njegove solze, njegov molk in njegovo udanost in junaštvo v poslednjem mučenju in smrti. Srce Jezusovo je živa in utripajoča podoba vseh katoliških skrivnosti, ker v vseh je ljubezen. Zato si smeš v pobožnosti do presv. Srca Jezusovega predstavljati ne le ločeno Srce, ampak celo osebnost, cel značaj Jezusov, celega Jezusa, v katerem živiš ali kateri te spremlja po vseh potih življenja.

Kaj pa je cilj takega premišljevanja o Srcu Jezusovem? Junaški cilj je dati zadoščenja pozabljeni in velikokrat prezirani Ljubezni. Kako pa bomo viteško zadostovali za napake in zamude drugih? Tako kot dober sin popravlja materi in očetu žaljenja brezvestnih sinov, svojih bratov. Sam hoče biti vzorin, s tem daje staršem največ tolažbe za žaljenja ostalih. Posvetiti se presv. Srcu torej pomeni v polni meri: živeti z njim v prijateljski združenosti, da ne storiš niti enega koraka, ne da bi ga vprašal za svet; pomeni, da se skriješ v njem kakor v svojem zavetišču, skriješ sebe, svoje zmožnosti, svoje želje, da bo v vsem le njemu slava, kakor je pisano: On mora rasti, jaz pa se manjšati. Posvetiti se Srcu Jezusovemu se pravi: razmišljati njegove čednosti v njegovem zemskem in sedaj v njegovem evharističnem življenju in jih ljubiti in posnemati; se pravi sočustvovati z njegovimi bolečinami in v odkup za

grehe drugih biti njegova potrpežljiva in razumno-mirna žrtev; se pravi sprejeti nase vse težave s smehljajem na ustnih in ohraniti mir in veselje v vsem, da je le vse za njegovo večjo slavo. Posvetiti se Njemu pomeni strastno ljubiti sv. Cerkev, deviško rožo, ki je vzklila iz njegove krvi; pomeni ljubiti skrito notranje življenje, zbranost, molk, premagovanje; ljubiti duše, vse duše in vedno tudi delati zanje v neprestanem použivanju svojega življenja, v stanovitni odpovedi svojemu ugodju, svojim mislim, svojim udobnostim. Pomeni vsak dan odložiti nekaj človeškega, ki vleče k tlom in pripomoči do zmage božjemu, ki dviga; se pravi storiti, da bo naše življenje čedalje bolj v skladu z vzvišeno pesmijo dolžnosti¹... Se pravi vzeti nase Gospodov jarem, ki postane sladak.

¹ Po: Manete in dilectione mea. Paray le Monial 1925, rue Croix de Pierre, str. 48.

Odkar je človeštvo zaživel iz bogastev presv. Srca, se je na zemlji že marsikaj spremenilo na bolje. Cerkev se je ob evharistični mizi Gospodovi — ob živem Srcu Jezusovem med nami — razcvetela, da stoji pred našimi očmi pomlajena kakor v prvih časih krščanstva. Zgodovina katoliške Cerkve piše o trumah prostovoljnih, tihih žrtev za Gospoda... A kakor raste z ene strani ljubezen božja do zaničevanja samega sebe, tako je z druge strani senca sovraštva in laži, ki vedno spremlja Kristusovo luč, še črnejša, zato je s te strani boj, obup in nezadovoljstvo na zemlji še bolj ljuto. Mnogim pa je že postalo življenje na zemlji lepo in Gospodovo breme lahko.

Pojdimo tudi mi in zajemajmo z veseljem iz studencev Odrešenikovih.

Spomin na prvo sveto obhajilo.

L. G.

Pred nedavnim sem videl v drobni knjižici sv. Tarcizija; ministrant je bil in ljubil je Jezusa, kot ga mi nismo znali, ko smo še živeli v svetu majhnih dni.

V onih časih so udarjale kristjanom težke ure: krvi žejni pogani so se plazili za njimi kot kače, jih izdajali v verige, jih gonili v žrelo divjih zveri. V dupline so se tedaj zarili verniki: tam so v solzah molili, tam legali v grob. Tarcizij je ministriral v jutrih. Neke zgodnje ure je zaprosil: »Oče, naj jaz nesem Jezusa bratom, ki so v ječi. Morda jih bodo jutri trgali levi, če bo Jezus pri njih, jim bo sladka smrt. Nihče ne bo znal, da je Jezus z menoj.«

»Pa pojdi, sinko!«

Duhovnik mu zavije sveti kruh v bel prtič. Tarcizij ga objame v dlan, ga sklene z rokama na srce in blažen hiti do mrzlih zidov, za katerimi čakajo bratje smrti.

»Halo, dečko, kaj skrivaš, odvij!«

Težke pesti so ga objele in mu trgale plašč. Tarcizij je še tesneje prižel Jezusa nase. Rušili so kamenje iz razpadlega zidja, grabili za količi, za črepinjami in lučali v dečka. Ne odpre ust. Zgrudi se v prah. S čela, z oči, z ust mu vre kri, dolgi rdeči curki polze čez bled obrazek. Z neskončno ljubeznijo priklepa nase Jezusa in umrje zanj.

Tarcizij ni videl Boga, kot ga vidijo učeni ljudje: Dete je videl, kot je bil on sam. In to Dete je bilo tako sladko in domače, da ni bežal pred njim, nosil ga je na srcu in ga čuval, dokler mu ni odkapljala zadnja kaplja krvi...

Tarcizij, sveti dečko mi je vzbudil moj presrečni dan, ki že dolgo, dolgo spi:

V moji domačiji živi običaj, da pridejo prvoobhajanci z belo lilijo v svetišče. Tako sem že v petem letu krožil po vrtu, šel sem za belo lilijo: kdaj bo zame vzcvela, da bova šla z mamo. Jutro se bo tedaj dramilo, iz slavcev bo žuborela pesem, midva pa bova romala čez vrte in polja mimo smrečja do farne cerkve. O tisto nemirno pričakovanje, kako bo, ko bo Jezus pri nas...

Pa je tudi zame dozorel dan in bela lilija je zvala na vrtu. — Polna je že bila cerkev, od lece do vrat so klečali; na levi deklíce, na desni dečki in čakali Jezusa. Med njimi so rasle bele lilije, bel vrt je bila cerkev, kot bi vanjo zapadel sneg. — Boječe sem sledil mami. Pod leco sva obstala. V vrsto sem stopil in pokleknil. S kora je zavonjala pesem, segla v nas in nam vzbudila žejo po Jezusu. V tej pesmi sem zaživel svoj svet. Izginila je šola, besede katehetove so se izbrisale iz moje duše. Tesno mi je postajalo: Pa

kak bo Jezus? Ali ne bo strašen, velik, ki bo segal od oltarja do vrat? Kot plah golobček sem čakal tiste ure.

Od oltarja je zazvonilo. Koj za tem sta stopala dva gospoda v belih haljah v sredo cerkve. Leva je objemala zlat kelih, desna Jezusa — Jezus pa je bil majcen, naš mali bratec je bil. In tedaj ni bilo več strahu, sladka sreča se mi je razlila v srcu. —

In še danes mi je najtopleje, če ne gledam v Jezusu le Boga, ki stoluje nekje daleč, daleč in odtam gleda v mojo majhnost, v mojo nezvesto besedo, ampak, če vidim v Njem svojega brata, ki čuti kot jaz, trpi kot jaz in ki brezkončno ljubi vse slabotne... Še danes, če grem v taki misli k Njemu v vas, se mi razmaja v duši, da postanem dete.

Danes, ko mi je odromal spomin v tisti moj sladki dan, ko je v prvo prišel k meni brat Jezus, danes si se mi zbudil v misel ti, moj brat, ki orješ in seješ na polju, pa se niti ne spomniš, da je Jezus, ki priliva tvoji pšenici. In na te mislim, ki si v lahkomišelnosti sunil od sebe Jezusov klic in odšel na tuje. Jezusa kolneš, on te za tvojo kletev ljubi. In še ti, sestra, ki bogvekod hodiš po svetu, bogve koliko rujavih luž si že prebrodila, ubožica...

O, vi vsi in še drugi, vsi ste to uro pred menoj; srce me boli za vas. Ali ste

videli kdaj morje? Kot da nima mejâ, je veliko; morje je Jezusova ljubezen. Kot da se je solnce raztajalo in izlilo v Njegovo srce: na te, brat, ki ti je mraz — toliko let te ni bilo pri Njem, da bi te ogrel, na te, sestra, ki si onemogla od prevar, na vaju čaka vse dni, vse noči: »Pridita, da vama dam ljubezni, ker mi je prevroče, boli me od nje.«

Moja sestra, moj brat, vidva ga pa bijeta po srcu: »Kaj ti mar za naju!« Če bi bil le vajin brat, vajin drug, ne smela bi tega storiti, On pa je tudi vajin Gospod, Gospod vseh polj in njiv in loz, Gospod vajinih duš...

Sestra, lilije, ki si jo nesla v svetišče k prvemu svetemu obhajilu, že davno ni več; kot boš ti, je zvenela. In lilija v srcu? Ali ni nanjo padel mraz? O, sestra, če je, ali te ne boli? Ali ti ni tako neskončno puščobno, kot ti je bilo, ko si na sveže nasutem materinem grobu jokala?

O, brat, o, sestra, prizovita pomlad, vzbudita lilijo v srcu v rast: vsak dan čaka na vaju Jezus; še danes vaju ljubi, ko sta ga vidva že davno pozabila. Ko si ga ti klel, ko si ti zablodila v greh, je vaju v žalosti ljubil in čakal do danes, da se vrnete in se izjočeta pred Njim. Pridita, povejta mu kot ljubečemu bratu, da vama je žal za vse zablode radi Njegove vroče ljubezni do vaju; da od danes ga bosta ljubila do poslednjega dne, da bosta sleherno jutro romala k njemu v vas...

Glasovi božje previdnosti.

Dr. Fr. Trdan.

»Moje misli niso vaše misli, tudi ne vaša pota moja pota, govori Gospod. Ker kolikor višje je nebo od zemlje, toliko višja so moja pota od vaših potov, in moje misli od vaših misli.« (Iz. 55, 8. 9.)

Teh pomembnih stavkov se človek nehote spomni, če premišljuje velike zgodovinske dogodke in njih čudoviti razvoj. V svojem napuhu in prevzetnosti človek ponovno začenja boj proti božjemu redu v stvarstvu. In ko si po prvih navideznih uspehih že domišlja končno zmago, posije nepričakovano skozi oblake njegovih zablod božja previdnost, ki mu namah prekriža račune.

V tem sestavku naj spomnim le na najbolj glasne božje priče novejšje dobe.

Precej ob začetku novega veka, po letu 1517., je povzročil odpadnik Luter cerkveni razkol, ki je porušil versko edi-

nost zapadne Evrope. Zoper Cerkev in njenega vidnega poglavarja, rimskega papeža, je vstal močan vihar, ki je pretil uničiti temeljne nauke Kristusove ustanove in preobrniti ves takratni družabni red. Na dnevnem redu so bila oskrnjevanja cerkva in samostanov, poboji, umori, ropi, požigi, tatvine in verska brezbriznost. »Mi žanjemo zdaj sad tvojega (Lutrovega) duha,« toži učeni Erazem. »Ti nočeš priznati vstašev, oni te pa poznajo, in mi dobro vemo, da so mnogi, ki se ponašajo z imenom evangelija (luteranci), povzročitelji ostudne vstaje.« — »Če Bog ne pomaga, smo izgubljeni,« vzdihuje neki drugi sodobnik.

In dobri Bog je res pomagal.

Ko je začel iti Lutrov nauk v klasje, je spoznal bivši vojak Ignacij ničevost sveta; vtopil se je v skrivnost trpljenja

Kristusovega in ustanovil l. 1540. jezuitski red s tem posebnim namenom, da se bori proti novemu krivoverstvu in brani sv. Cerkev proti vsem njenim sovražnikom.

Že od prvih početkov je spremljal viden božji blagoslov novi red. Z geslom: Vse na večjo čast božjo, so si novi redovniki v kratkem osvojili prižnico, spovednico, šolo in znanost. Kako hitro so dvignili versko življenje in poživali ljubezen do sv. Evharistije ter češčenje Matere božje, kar so protestanti najbolj pobijali, pričata zlasti prvenca novega duha sveti Stanislav Kostka († 1568) in sv. Alojzij († 1591). Oboroženi z duhom apostolov in srčnostjo mučenikov so hiteli mnogi po zgledu sv. Franciška Ksaverja v misijone v Azijo in Ameriko, kjer so kmalu nadomestili izgubo, ki jo je prizadejal doma protestantizem. Ko je slišal sivolasi papež Gregor XIII. o lepih misijskih uspehih na Japonskem, se je od veselja razjokal in s starim Simeonom vzkliknil: »Gospod, zdaj odpustiš v miru svojega služabnika.« Za preganjanja japonskih kristjanov (1587 do 1649) so se odigravali prizori, ki po ganljivosti prekašajo še celo srčnost prvih krščanskih mučencev.

Bog nikdar ne zamudi, ampak vse pravočasno stori, pravi ljudski pregovor. Njegovo resničnost potrjuje zgodovina 17. stoletja.

Duševno in gmotno gorje, ki ga je povzročila v prvi polovici tridesetletna vojska (1618—1648), sta v drugi polovici povečala zmotna nauka kalvinizem in janzenizem, eden v teoriji, drugi v praksi. Pod pretvezo pokore in strogoti ter popolnejše vrnitve k apostolskim časom so nastopali novi krivoverci zoper vse, kar je v veri tolažilnega in srce dvigajočega: borili so se zoper pogostno sv. obhajilo, pobijali so zaupanje v usmiljenje božje, podcenjevali češčenje Matere božje in skušali odpraviti ves zunanji sijaj katoliškega bogočastja. Prizadevanja janzenistov, ki niso imeli ljubezni ne do Boga ne do bližnjega, so dobila odmev tudi pri nas pod imenom jožefinizem, pred katerim je veliko trpel tudi naš veliki misijonar Baraga.

Da ogreje to versko ledeno dobo, se je poslužila božja previdnost posebno dveh svetniških osebnosti: sv. Vincencija Pavelskega (1576—1660) in sv. Marjete Marije Alakok (1647—1690), katerih osvežujoči duh še danes preveva versko življenje katoliške Cerkve.

Sv. Vincencij, oče lazaristov, je začel poživljati versko mlačnost z ljudskimi misijoni. Prirejal je javne molitvene dneve, imel spokorne propovedi, poučeval mlade in stare in žel povsod nepričakovane uspehe. Trume zapeljanih so se vračale v naročje Cerkve; popravljali so nevredne spovedi, pohujšanje in bližnjemu storjene krivice. Papeži in škofje, opati in duhovniki, kralji in knezi, grofje in berači, očetje in matere, vojaki in delavci so iskali pri njem tolažbe in sveta in našli so oboje: eni ustno, drugi pismeno. Njegovi životopisci radi poudarjajo, da skoro ni bilo potrebe, kateri bi ta veliki ljubitelj človeštva ne bil odpomogel. Zavržene otroke, bolnike, potnike, uboge rokodelce, betežne reveže, da celo slaboumne je sprejel v hiralnice in dobrodельne hiše in jih navajal k čednostnemu življenju.

Marjeta M. Alakok pa je imela nalogo, zdraviti in lajšati dušno in telesno gorje potom češčenja presv. Srca Jezusovega. Že dne 17. junija 1689 je zapisala Jezusovo željo: »Božje Srce želi, priti v hiše knezov in kraljev s sijajem, da ga tu prav tako časte, kakor so ga v njegovem bridkem trpljenju poniževali in zaničevali.«

Meseca avgusta istega leta je pobožna redovnica ponovila božji klic z izrecnim pozivom na francoskega kralja in njegov dvor: Večni Oče hoče, da mu francoski kralj zgradi svetišče in postavi vanj podobo božjega Srca, kateremu se ima posvetiti kralj, dvor in narod.

Ali so se francoski kralji odzvali božjemu klicu? Ne! Zato meni pobožni Segur, da so grozodejstva 18. in 19. stoletja, ki so prišla nad Francijo in nad Evropo, posledica zanemarjanja božjih vzgojnih opominov.

Brezbožneži 18. stoletja so dvignili satanski krik zoper Jezusa z bogokletnim klicem: Uničimo ničvredneža! Preko Francoske je zavihrala revolucija; zaprli so cerkve in samostane, odpeljali na morišče več škofov in nešteto duhovnikov in hoteli osnovati novo družbo brez vere, Boga in Jezusa.

Toda božje usmiljenje je prekrizalo njih načrte in uveljavilo svoj recept: Kjer je bila pregreha velika, je bila milost še večja. In ni slučajno! Iz Francije, ki je dala pohujšanje, je prišlo tudi zdravilo.

Češčenje presv. R. Telesa, ki se je v dneh revolucije skrivalo v zasebnih hišah, je po prizadevanju sv. Magdalene Zofije Barat (Barà, † 1865), usta-

noviteljice »Družbe presv. Srca« vzplamtelo in nastopilo zmagoslavno pot preko vse zemlje.

S češčenjen presv. Srca pa je v najtesnejši zvezi češčenje *M a t e r e b o ž j e*. Zato nahajamo med nabožnimi izreki imenovane svetnice tudi tale značilni stavek: Ni je poleg češčenja presv. Srca pobožnosti, ki bi nam mogla biti ljubša, kot je pobožnost do žalostnega srca Marijinega; bolje rečeno, obe pobožnosti bi morali biti le ena, kakor sta tudi najsvetejši srca skoro samo eno.

Z geslom: Najprej je treba pridobiti srca, potem pride drugo samo od sebe, so zbirale požrtvovalne redovnice v šoli zapuščene otroke, v Marijinih družbah in na konferencah pa odraslo mladino in ji vcepljale ljubezen do Srca Jezusovega in Marijinega. — Mariji je bilo to časovno

zdravilo posebno všeč, svoje dopadajenje je tudi javno pokazala v premnogih prikazovanjih, ki liki rdeča nit preprezajo celo 19. stoletje. Ta prikazovanja so nam dokaz važnosti časa, v katerem živimo, ta so dokaz vzvišenih namer božje previdnosti, ki hoče, da vzidejo iz viharjev sodobnega gorja boljši časi.

V dneh preizkušnje, posebno če traja bolj dolgo, le prerad ohromi pogum, ugasne iskra navdušenja, in ob pogledu tako mnogih razvalin je prizadeta duša pripravljena, vdati se malodušnosti. Tedaj pa se prikaže prelestna božja Mati, vzvišena kraljica nebes in zemlje; svojim otrokom pokaže svoj prijazen obraz, da jih liki z neprodinim oklepom navda s pogumom, da iskra navdušenja za tako hudo stiskano Cerkev zagori v svetel plamen, da ojači veselo upanje v vztrajnost, da izpodbode k močnim dejanjem.

M. Elizabeta:

Rože.

Rož bo navezal rožnik po grmih,
belih, rumenih, žarečih ko kri;
rož bo nastavljal ob cestah, ob rekah,
rož bo nanizal na skalne čeri.

Z jutranjo zarjo bo lice jim božal,
nanje bo žarkov poldanskih nalil,
v sapicah nežnih bo lahno jih zibal,
z roso polnočno bo vsako kropil.

Roža bo stala na mizi kraljevi,
kras bo deviški planinskih deklet,
bo nad zibelko razsipala liste,
glavo srebrno bo venčal njen cvet.

Rož po gredicah, po stenah, po oknih
rožnik bo trosil zate, za mé;
kar jih bo mojih, vse bodo za Njega,
tihe radosti za božje Srce.

Katoliško ljudstvo, ali veš? . . .

(Skrb za duhovski naraščaj.)

I. Ž.

P. Damm, benediktinec, piše¹ nekako v bridkosti svoje plemenite mašniške duše: Danes, ko to pišem, je Vnebohod Gospodov. Moja misel išče Oljske gore, kjer se je dvignil Gospod izmed srede svojih apostolov in tiha žalost apostolov objame tudi mojo dušo . . . »Gospod, ne pojdi še od nas; še malo jih je, ki te poznajo, neštete množice so še v temi.«

A vidim, kako se odpirajo Gospodove ustnice, slišim njegovo oporoko: »Pojdite in

učite vse narode . . .« Moja duša se širi kot bi hotela objeti vse Bogu odtujene, vse do zemeljskih mej. Ali pa je moje neugnano hrepenenje vse te že pripeljalo h Kristusu? O škoda, da ne . . . Kaj je ena duhovniška moč za tako mnoge, se utrga trepetajoč klic iz moje duše.

V pregled Gospodove žetve vzamem v roke statistiko. Več kot 1.000.000.000 poganov še čaka na Kristusovo luč. Na 82.000 poganov v Afriki pride le 1 duhovnik, na 100.000 v Indiji le 1 duhovnik, na 110.000 Oceaniji le 1 duhovnik na 180.000 na tajskem le 1 duhovnik, na 220.000 v jaskem kraljestvu le 1 duhovnik Gospo-

¹ P. Josef Damm O. S. B. Papst Pius X. Priesterideal 1926. Selbstverlag: Kloster der sionsbenediktinerinnen in Tutzing, Oberbastr. 7-10.

dov. Vseh katoliških duhovnikov na svetu je približno 312.000, od katerih jih ostane za Azijo, Ameriko, Avstralijo in Afriko le 109.678... A da bi plamen Kristusove ljubezni zagorel v velikem plamenu, bi jih bilo treba vsaj 1.000.000, torej več kot dvakrat premalo je duhovnikov.

Meni je grenko in težko ob tej misli. »Jezus, tako je danes v tvojem vinogradu — danes, 1900 let po tvoji misijonski oporoki. Toliko žetve, pa tako malo delavcev.«

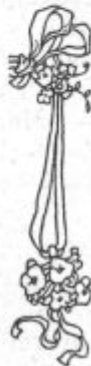
Katoliško ljudstvo, ali veš za to? Katoliška družina, ali si že kdaj začula misijonski klic po pomoči in ali je prodril v globočino tvoje katoliške duše? Katoliško ljudstvo, množice duš, ki se pogubljujejo, ker ni duhovnikov, tožijo, da si sedaj premalo molilo, premalo žrtvovalo za mnoge in dobre duhovnike... Katoliški starši, imejte za svojo največjo srečo, če bo koga izmed vaših sinov Gospod poklical v svojo službo, v svoj vinograd.

Janez Pucelj:

Binkoštna.

Solnce žge, žge, žge,
izžiga zemljó,
izžiga iz zemlje,
kar v njej je mrtvó,
da klije povsod
življenje novó —

Solnce, o solnce, Sveti Duh,
izžgi še iz naših src
zemljó!

Na Oljski gori.

Kr. Cuderman.

Dnevnik, 11. junija 1926.

Ves sem srečen v teh zlatih jeruzalemskih dneh. Vsak dan je podoben čaši opojnosti. In srčem iz nje v polnih požirkih, po čimer sem hrepenel v svojih najlepših sanjah. Svojo mladost sem srečal po teh prijaznih palestinskih holmih. Zdi se mi, da sem te doline in višine in sela in oljke že nekoč videl. Da sem zrastel sredi njih. Nikjer v tujini se nisem počutil tako domačega. Zato z bojaznjivo štejem ure, ki neusmiljeno beže...

Naša pot je šla popoldne na Oljsko goro. Skozi Štefanova vrata. Čez potok Cedron. Oljska gora. Več kot tisočkrat sem že čul tvoje ime. Veselje in žalost sta skrita v tebi. Gora Gospodovega ponižanja. Gora njegove slave.

Na položnem pobočju ne zagledaš šumelih gozdov, niti senčnatega drevja, niti zelenega grmičja. Prav naredko tu stoji tako oljčno drevo. V poletnem solncu zdihuje gora kot spokornica v rasevini. Ni cvetja v njenih laseh. Ni zelenja v njenem naročju. Le nebo nad njo je čudno lepo.

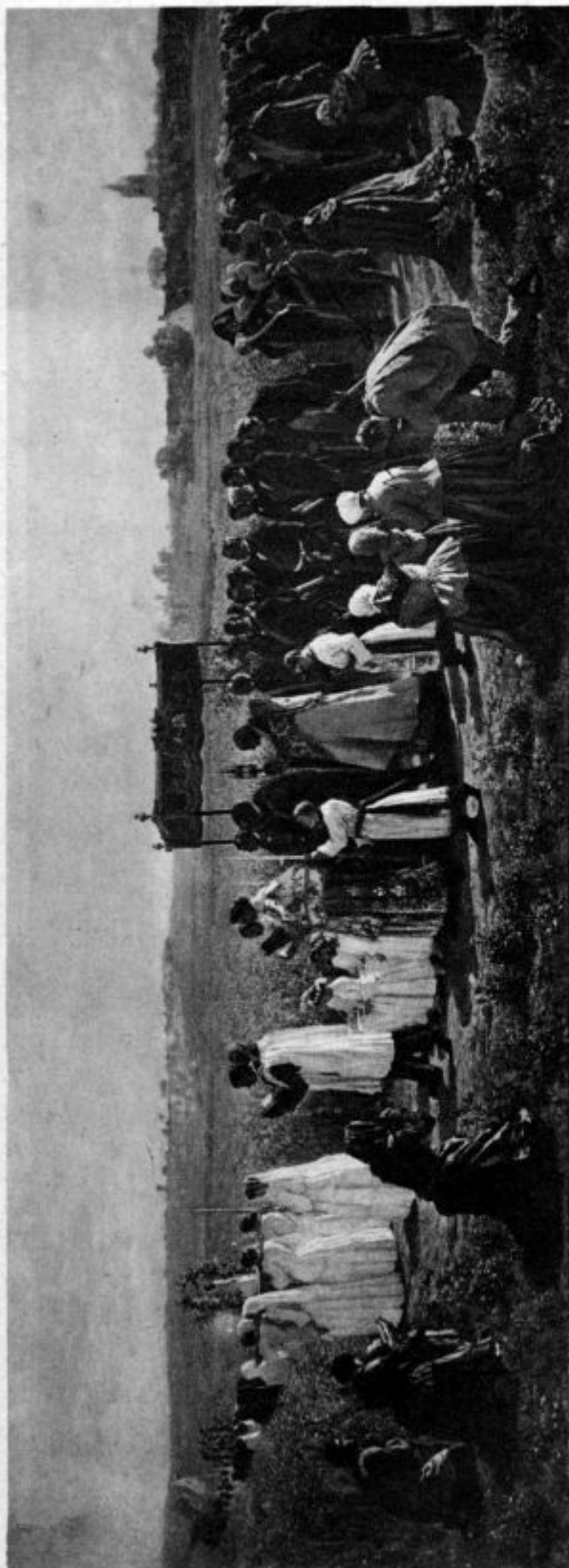
Navzlic navidezni turobnosti pa je Oljska gora še dandanes izredno ljubka idila. Njene skrite mike razume in občuti le verno srce. Zveličar sam je objel ta hrib s čarom poezije, da je vsak kamenček, vsak zaprašeni trnjev grmiček ves ožarjen in s sveto grozo prešinjen.

Skozi ozka vratica vstopimo na vrta Getzemani. Spoštljivo zrem v stara, toli opevana oljčna drevesa in jih pozdravim kot starodavne znance. Naštel sem osem sivolasih starčkov, ovenčanih s srebrnimi oljčnimi listki. Gotovo že stoje tisoč let. Iz temnih vej šumi skrivnostni glas: »Naše matere so Gospoda poznale«. Častitljiva debla, od visoke starosti skrivljena, nosijo na sebi očitne znake surovih rok, surovih časov in viharjev. Solnce jim sije noter do srca. Veter jim seže v kosti in mozeg. Pa še zelene in cveto leto za leto. Ljubljenici samostanskega brata. In čuva jih ko nežno deco. Nobena sila in licana roka se ne sme drzniti, da zlomila le eno vejico.

Pridite k meni vsi...!

Kopenhagen.

Paris, Luksemburški muzej.

Blagoslov žitnega polja.

Bretan J.

Kolikokrat je Gospod v večernih urah poiskal tih prostorček na tem vrtu, veseli zelenih dreves in cvetoče trate. Oddahnil se je. Govoril učencem, premišljal, molil. V pritajeni grozi je strmel Getzemani nad Gospodom v njegovi prebridki uri trpljenja. Nepojmljiva skrivnost: onemogel, ponižan kleči pred Očetom. Ljudem učenik in vodnik, sodnik in gospod, silen v ukazih, nedotakljiv v veličastvu. Pot, resnica in življenje. Luč sveta. Vsa oblast v nebesih in na zemlji je v njegovih rokah. V najsamtotnejši uri pa je vržen na zemljo. Kakor razbit vrč leži pred večnim, vsesvetim in strašnim Bogom. Trepeta pred bremenom, ki ga čaka. Njegova duša je žalostna do smrti. Žalostna radi strašnih brezupnih reči, ki jih vidi v duši. Na mrzla brezčutna tla pritiska svoje čelo. Jezus — pred nami brezmejen junak, pred Očetom strt črv. Pred nami nedosegljiv vodnik, pred Očetom ponižan hlapec. Pred nami neskončno velik, pred Očetom pretresljivo majhen. Z neizmerno težo pritiska nanj božji prst. Kri mu izzema iz čela, da drsi po bledeh licih. Najhrabrejši izmed vseh je tako obtežen, da prosi za usmiljenje: Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih proč od mene! — O Getzemani, ti veš, kaj je greh!

Zamišljeni smo poslušali žalostno poglavje iz evangelija. Odmolili desetinko žalostnega roženvenca in skrivaj obrisali solze. Za slovo nam je brat natrgal šopek rožmarina, oljčnih vejic, spominčic. Skrbno sem shranil te ljube cvetice. Ljube in drage mi bodo tudi pozneje, ko bodo že ovele dehtele med mojimi popotnimi spomini.

Z vrha Oljske gore je nenavadno lep razgled daleč v deželo. Na vzhodni strani pade v oči silna usedlina Mrtvega morja. Modrikasto se svetlika njegova površina iz globine 1200 m. Razločno in čisto, da bi mislil, v dveh urah sem pri njem. A razdalja znaša polnih 25 km. Ozadje mu tvori temno Moabitsko gorovje. Na severni strani jezera razločim zeleni pas drevja, ki

prikriva reko Jordan. Na jugovzhodu se vije nova romantična cesta v Jericho. Mimo Betanije in Betfage. Proti jugu valove betlehemske višave. Mesteca ni videti.

Kakšna zgodovina se razgrinja s tega mesta notranjim očem! Mimo mene hiti velikanski panorama glavnih dogodkov iz Starega in Novega zakona. — Tam spodaj se je boril Jakob z angelom, je šel Izrael preko Jordana v Obljubljeno deželo. Tam doli je utonila Sodoma v žveplu in ognju. Tam po onih višavah je stopal Abraham, je pesnil mladi David svoje psalme, in se boril z levi in medvedi. Onostran v dolini je stal Janez in krščeval in pridigoval ob

Jordanu. Navzgor po oni cesti je na cvetno nedeljo imel Zveličar svoj zmago-slavni vhod. V neposredni bližini pri nekdanjem Salomonovem templju je zasijala Kristusova veličina v znamenjih in čudežih. Doli pod oljkami na vrtu je prestal najhujši boj svojega življenja. Tam po cesti Via dolorosa je nosil za nas težki križ. Pod ono visoko kupolo je njegov sveti grob in ne daleč stran je umrl bridke smrti na križu. In tu približno, kjer stojim, je šel blagoslavljač v nebesa, kjer sedi na desnici Očetovi. — Ni hriba na svetu, ki bi v enem pogledu nudil toliko velike in svete zgodovine.

(Nadaljevanje.)

NAŠI VZORI

† Demšarjeva mama.

Dr. C. Potočnik. (Dalje.)

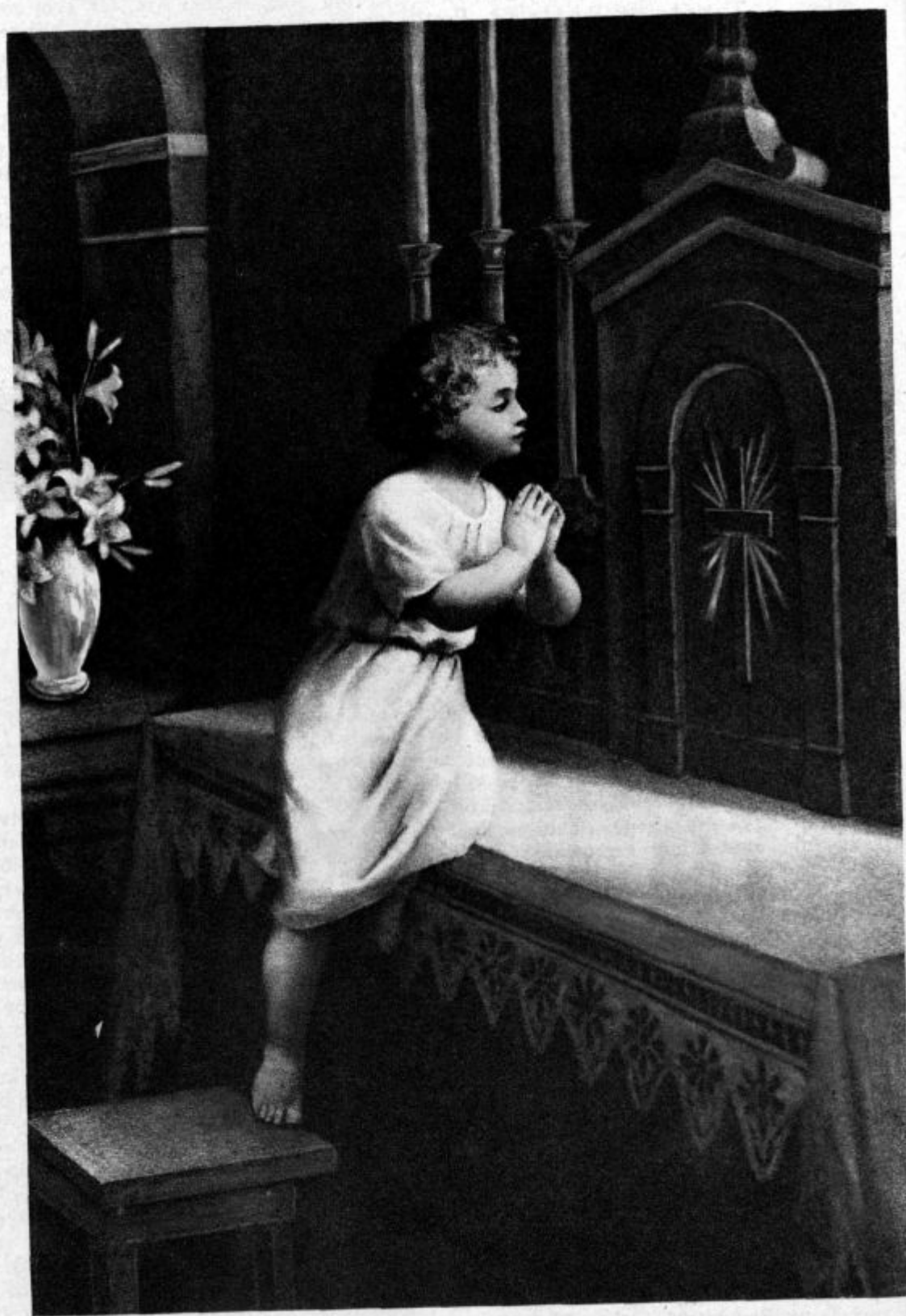
Vsaka prava ljubezen mora biti preizkušena v trpljenju, drugače ni zanesljiva. Tako je tudi z ljubeznijo do Boga. Rajni Demšarjevi mami je poslal Gospod Bog v njenih najlepših letih velik kelih trpljenja, pa dal ji je tudi moči, da je vse vdano prenašala in se tako v ljubezni do Gospoda okrepila. Njenega očeta se je lotila težka, neozdravljiva bolezen. Nikogar ni bilo, da bi mu stregel. Zato je Jelica zapustila brezskrbno samostansko življenje, prekinila svoje učenje in prihitela k bolniški postelji ljubljenega očeta. Četudi je bolezen trajala dalj časa, mu je vendar stregla s pravo angelsko potrpežljivostjo. »Odslej je bila,« piše njena prijateljica, »obupani materi desna roka, očetu tolažba, sestricama vzor in bratoma zvezda vodnica.« Tudi misel na samostan je v takih razmerah pustila. Prav v teh letih, ko je s toliko ljubeznijo stregla in pomagala svojim staršem, so se še bolj razvile njene čednosti in dobila je takrat precej globok pogled v življenje. Kljub vsem težavam je bila vedno vesela in dobre volje, a vendar mej prave dostojnosti ni prekoračila nikoli.

Taka je bila priprava za njen življenjski materinski poklic. 13. julija 1896 je stopila v zakon in postala gospodinja na lepem posestvu in trgovini v Sestranski vasi pri Trati. Bog je njen zakon blagoslovil s šestimi sinovi in eno hčerko.

Tu se je torej začel njen pravi življenjski poklic: poklic krščanske matere. Za vzgojo otrok je prejela od Boga prav posebne darove, tako zatrjujejo vsi, ki so jo poznali bolj od blizu. Njeno načelo, ki mu je ostala zvesta, je bilo: »Otroke moram odgojiti za Boga, ne za svet.«

Zato je svoje otroke še pred rojstvom posvetila Bogu in Materi božji. V samostanskih šolah je dobila nekoliko globlji pogled v nadnaravno notranje življenje in zato ji je bilo glavno sredstvo pri vzgoji molitev. Premnogi duhovniki so bili prijatelji Demšarjeve družine; kadar je kdo prestopil prag njenega doma, se je razvešela. Iz pogovorov je izvedela marsikaj takega, kar je lahko porabila pri odgoji svojih otrok. Izmed nabožnih knjig je najraje prebirala zlato knjigo sv. Frančiška Sal.: Filotejo. Zato je bila tudi njena pobožnost prava, umerjena, dobro se je zavedala tega, da prave svetosti ni brez izpolnjevanja stanovskih dolžnosti.

Jutranjo in večerno molitev so otroci vedno opravljali skupno z očetom in materjo pred sliko presv. Srca Jezusovega, ki je bila v hiši na prvem mestu. Le tako se otroku živo vtisne v spomin dolžnost vsakdanje molitve. Sama je sestavila za otroke primerno dolgo jutranjo in

Pridi, pridi, Gospod Jezus!

večerno molitev, ki so jo molili vsi skupaj, razen tega pa še za vsakega posebej par lepih molitvic v verzih, s katerimi so se otroci in starši priporočali svojim nebeškim zavetnikom; imela je namreč tudi nekaj pesniškega daru.

Sama morda čez dan ni ravno veliko časa uporabila za ustno molitev, ko je bila vsa zaposlena, a Bogu je pogosto posvečevala vse svoje delo in opravilo; med dnem se je z njim razgovarjala s kratkimi vzdihji, kot se razgovarja otrok s svojo materjo. V večernih urah, ko so otroci odšli k počitku, pa je oživela. »Takrat, ko je vse tiho,« je pripovedovala, »sem najbolj zbrana in najlažje molim.« Takrat je prav do zadnjega, večer za večerom, kipela k Očetu nebeškemu prošnja za blagoslov zase in za svoje otroke; vsakega posebej je izročala v njegovo varstvo, za vsakega posebej molila: za umrlega Francija, ki je padel l. 1918. v vojni in ga ni mogla pozabiti, pa do najmlajše deklice, na katero je pazila in za katero je skrbela kot mati svete Terezije na Malo Cvetko. Potem je pogosto vzela v roke knjigo — bila je precej izobrazena in je lahko brala tudi težje reči — ker za vse to čez dan ni bilo časa. Velikokrat pa je po dokončanih molitvah prišla za pero in pisala svojim dragim, razkropljenim širom sveta, globoka vzgojna pisma, polna nadnaravne materinske ljubezni. In tako se je zgodilo, da je pogosto šele ob eni, ob dveh ponoči legla k počitku. Bila je, pravim, polna nadnaravne materinske ljubezni. Res, močna je bila njena naravna ljubezen do družine, a še močnejša nadnaravna. Nekajkrat je to tudi z odkrito besedo povedala. Ko so otroci hodili v šolo in se je le ob praznikih vrnilo v hišo staro veselo življenje, tedaj se ji je včasih pred jaslicami zresnil obraz in rekla jim je, kakor nekoč vzorna kraljica Blanka svojemu sinu Ludoviku, lepo besedo: »Kakor vas ljubim, vam vendar povem, da bi vas rajši videla pred seboj mrtve, kakor pa, da bi odpadli od Boga in zašli na pot greha.«

Dvoje mora biti v vsaki pravi krščanski družini: ljubezen do sv. Rešnjega Telesa in ljubezen do Matere božje; če tega ni, manjka temelja za pravo krščansko vzgojo. Pokojna mama se je tega živo zavedala. Kolikokrat je blagovala mlajši svet, ko po odlokih Pija X. lahko vsak dan pristopa k obhajilni mizi. Tudi sama je prejela sv. obhajilo kolikor je mogla pogostokrat. V zadnjih letih nikoli ni prišla v cerkev k sv. maši, ne da bi obenem

pristopila k mizi Gospodovi. Res da v delavnikih ni mogla dostikrat priti v cerkev, zato ker je zadnja leta bila vedno bolj slabotnega zdravja in pa ker so jo zadrževale druge stanovske dolžnosti, pač pa gotovo ob nedeljah in praznikih. »Kako bi rada,« je tožila včasih, »prejela vsak dan Gospoda v sv. obhajilu, ko bi bilo bližje... In čez dan bi ga obiskala vsaj za minuto. Tako pa ne morem. Pozdravljam ga čez dan v duhu in ga molim in prosim blagoslova zase in za vso družino.« V juliju in avgustu l. 1925. ji je Bog med mnogimi drugimi križi poslal tudi težko bolezen. Bila je v bolnišnici operirana in zelo veliko je morala trpeti. Več kot mesec dni je visela med življenjem in smrtjo. In vendar je pogosto ponavljala: »Vi ne veste, kako sem srečna, neprimerljivo srečna, ko sedaj lahko vsak dan prejemam Zveličarja v sv. obhajilu.« Z zgledom in besedo je tudi vse svoje otroke že zgodaj vodila pred tabernakelj. »Ko bi vi vedeli,« jim je govorila, »kakšno moč dobivam pri obhajilni mizi. Le pokleknite ob moji strani še vi, da ne boste opešali.« In tako je velikokrat klečala cela Demšarjeva družina pri obhajilni mizi, celi fari v zgled in posnemanje.

Pri sv. obhajilu je prav gotovo dobila tudi tisto razsvetljenje, da je znała spraviti v hišo pravega cerkvenega duha. Vsak praznik ji je dal novih misli, vsaka cerkvena doba ji je pokazala nova pota, da je vcepljala mladim srcem ljubezen do Kristusa in do Cerkve. Ob zimskih večerih je pripovedovala otrokom mične zglede iz življenja svetnikov, govorila o nebeški Materi in prepevala z njimi pobožne pesmice. Kolikokrat je n. pr. ob božičnih dneh govorila o revnem siromašnem Jezusu, pa zraven pristavila, kako je treba trpečim in revežem pomagati, ker po njih Kristus prosi miloščine. In večkrat se je zgodilo, da je prav takrat potrkal na vrata siromak, otroci so stekli k mami ali atu po dar, da ga sami izroče ubožcu ter se tako zgodaj privadijo usmiljenja do revežev.

In ljubezen do Marije! Saj je le po Mariji mogoče priti h Kristusu. Kot mati je dobro vedela, da pri vzgoji ne bo imela uspehov brez Marijine pomoči. Mesec majnik je bil za vso družino nad vse vesel čas. V posebni sobi so postavili šmarnice, kjer so vsak dan opravljali skupno pobožnost v čast nebeški Materi. V cerkev je bilo predaleč, da bi mogli vsi k cerkveni šmarnični pobožnosti. In nič ne dvomim, da je bila majniška Kraljica s

Falgutère.

Sv. Tarcizij.

Pariz, Luksemburški muzej.

tem češčenjem zadovoljna. Otroci so morali sami nabirati cvetja in krasiti Marijino podobo. Pa ni ostalo samo pri zunanji pobožnosti. Z ljubeznivo besedo, kot znajo le matere, jim je pravila, da Marija ljubi rdeče in belo cvetje, a da ji je še bolj všeč srce, ki se zna na ljubo Materi božji kaki stvari odpovedati. »Če vam ata ali jaz kaj naročim, pa hitro ubogate, to je cvet za Marijo. Ko pritečete vsi razgreti in žejni iz šole domov, pa se premagate in ne pijete takoj vode, ampak počakate, da vam dovolim, tako srce je Ma-

teri božji všeč. Ali ob sobotah, ko je Marijin dan, imaš pred seboj pri kosilu kako jed, ki je tebi posebno všeč, pa se iz ljubezni do Marije preмагаš in vzameš manj kot bi si je pozelel, to je cvet za Marijo.« V tem pritrčevanju ob sobotah je sama dajala najlepši zgled; od tega sklepa je ni bilo mogoče odvrniti, četudi bi bilo morda včasih potrebno. Zgledi pri vzgoji več izdajo kot same besede. Tako je znala vzorna mati že zgodaj privaditi mlada srca na majhne žrtve in odpovedi. (Konec prihodnjič.)

L I S T E K.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté. — A. Kopitar. (Dalje.)

DRUGI DEL.

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, prizanesi nam, o Gospod!

Prosi za nas, sveta Bogorodica, da bomo vredni obljub Kristusovih!

Dar Bogu je potrti duh; ponižnega in skesanega srca, o Bog, ne boš zavrgel! (Ps 50.)

Biti v Parizu, kako mi je bilo mučno! Že dvanaest let živeč na deželi ali v gozdih, sem se odvadil umazanemu velikomestnemu vrvenju. Vse mi je bilo zoprno: drdranje tovornih voz in dvokolnic, vrišč avtomobilov kakor davljenih rac in zvončkanje na cestni železnici. Crtil sem previsoke hiše s sajastimi pročelji. Godrnjal sem nad urnimi potniki, ki jim je dobičkaželjnost ali misel na grdo nezmerčnost zgubancila lice. Dušilo me je v nečistem ozračju, ki je zastajalo med ulicami in nad šetališči. Zvečer so me mučile električne svetiljke, katerih mrka svetloba me je pekla v oči.

Za vse to sem bil, bo kdo rekel, odškodovan, ker sem lahko občeval s svojimi tovariši. No, njih pomenki, ki me nikdar niso kdo ve kaj zanimali, me nikakor niso mogli več mikati. Zaman sem si na vse kriplje prigovarjal, da je pisateljjevanje moj glavni poklic. Na dnu sem dobro čutil, da to ni res in bi bil vse »pogovore o umetnosti«, kar jih je na svetu, rad dal za to, da še kdaj čujem, kako v borih in brezah veter šepetaje.

Z eno besedo: več se mi ni posrečilo, da ne bi bil mislil na prevrat, ki se je pod vplivom milosti v meni vršil. In vendar me je neprestana misel nanj časih ujezila. Naveličal sem se poslušati, kako me vest priganja: »Stopiti moraš v Cerkev ali pa pogineš!« Vzkliknil sem sam pri sebi: »Toda to je prava muka!

Mar nikdar ne utihne ta glas?« In sem ga skušal zadušiti.

Kadar sem ga s kakšno zvijačo vsaj za pol dne udušil, sem bil le še bolj nesrečen. Da bi se razvedril, sem zahajal na kraje, kjer se shaja mnogo pesnikov. Tukaj sem bil vročično živahen. Mnogo dvomljivega in spotikljivega sem govoril in ognjevitno deklamiral verze. Ploskali so, hvalili moj polet in se smejali mojim dovtipom.

Jaz pa sem skomignil z rameni in kmalu odšel. Brž ko sem bil sam, je svinčeni plašč otožnosti, težji ko kdaj poprej, znova name pal. Misel na samomor mi je trpinčila dušo. In reči sem si moral: Sam sem kriv! Čemu še vedno tako nespametno živim? Zakaj ne poslušam glasu — brez dvoma — božjega, ki me tako zapovedujoče vabi? Tedaj sem se zahteval na neki javni vrt, čigar cvetlične gredice in košati grmi nudijo nekoliko utehne v pariškem izgnanstvu živečim gozdnim duhovom. Vsaj tukaj sem videl drevesa in ni bilo toliko mestnega vrvenja. Med drugim se spominjam neke klopí v »Botaničnem vrtu«, na kateri sem čestokrat sedel. Bilo je blizu oddelka za debelokožce, pod sijajno katalpo. Kolikokrat sem se tukaj zakesnil! Koliko sem tukaj sanjal, premišljal in razglabljal svojo žalost!...

Na kratko sem ponovil vse, kar se je bilo v meni zgodilo, odkar mi je Bog namignil, naj pridem k Njemu. Dno svojeja bistva sem znova našel prav žive vtiske, ki sem jih nekđaj v gozdu doživel. Spoznal sem, da se mi nekdanje zmote že rušijo v prah in radi tega sem se čutil vsega veselega. Tedaj mi je velik pokoj stopil v dušo; silno sladka mi je bila misel na Boga in sem začel moliti: Gospod,

sem rekel, vidiš, da Te ne zapuščam. Vedno čujem, kako se mi v duši oglašajo Tvoj božji glas. Vem, da si Beseda in si med nami prebival, da nas rešiš greha. Usmili se me! Zdi se mi, da tako počasi napredujem na Tvojih potih!

Umljivo je, da sem se radi tega tako izražal, ker nisem mogel razložiti, kako daleč

Sv. Alojzij.

sega od zgoraj mi podeljena pomoč in nasprotno, kako me milost hitro vodi k Bogu, ker me ohranja v veri in mi odganja zlobne nakane samomorilnega duha. Treba bi mi bilo duhovnika, ki bi me poučil. Toda glej: že ob sami misli, da bi stopil v najbližjo izpovednico, sem čutil, kako me je strah in groza. In to namero sem odložil na pozneje, dasi sem uganil, da mi je neogibna.

In vendar sem bil potolažen po takih urah, ko sem klical božjo previdnost. Bil sem boljše pripravljen na boj zoper neprilike, ki so me stiskale.

In teh sem prestal vsakovrstnih in jako bridkih.

Najprej je ženska s črnimi očmi, ki sem jo bil privel v Pariz, podvojila laži in razuzdanost.

Pripovedovala mi je najgorostasnejše laži in hodila igrati in popivati v družbi runjastih deklin. Razsipala je najine pičle dohodke. Ko

sem se vrnil v črno sobo v hotelu, kjer sva stanovala, mi je bila grozno — lahko rečem, neupravičeno — ljubosumna, na kar sem se razljutil. Psovala sva se brezmejno. Nato se je, žal, po navadi tako razvozljal, da sva se končno sprijaznila in blazno ljubila... Ona je bila radi tega uverjena, da gospodari nad mojimi čuti, jaz pa žalostnejši in ogabnejši ko kdaj poprej — in vendar preveč strahopeten za prelom.

Na drugi strani sem pridno obiskoval radikalne kroge, kajti odkar je Clemenceau prišel do moči, je šlo za to, da mi naklonijo kakršnokoli sinekuro (dobro službo brez posebnega dela) spričo mojih preteklih zaslug.

Res sem se brez navdušenja pripravljal, da bi služil vladi, ki se mi je, kakor sem omenil, gabila že precej časa. Toda rekel sem si: Saj jih je brez števila takih, ki služijo bloku, dasi ga zaničujejo, in ker je treba živeti. Eden več ali manj, to nič ne de. Takega sklepanja se danes sramujem in k sreči ga nisem do konca izvel.

Ko sem bil neki večer na tajnem sestanku, čigar predsednik je bil politik, ki se v člankih in govorih ponaša s svobodomiselnostjo in strpnostjo, mi je radikalska hinavščina postala popolnoma neznosna. Slo je tedaj za ločitev Cerkve od države. Odgovarjajo nekaterim, ki so se pritoževali, da preobzirno in prepočasi skubijo svetno duhovščino in zabranjajo bogočastje, se je takole izrazil: »Dajte nam izvesti,« je dejal in se suho — lokavo nasmehnil, »duhovnike mirno podavimo, ako neprestano govorimo o svobodi; in še boljše, ako jih slikamo pred ljudstvom kot prve škodljivce.«

Najbrže se mu je zdelo, da je govoril malce preodkrito, kajti dostavil je: »To seveda ostane med nami?«

Ta vesela novica je razveselila vse navzoče, ki so mu zagotovili molčečnost, razen mene, ki sem bil tiho. Pozneje smo videli, kako so v resnici izvedli ta dan razloženi načrt.

S studom sem zapustil to smetišče. Pljunil sem na prag in se zaklel, da ne maram nobene zveze več s tako hinavskimi demokrati: Kajti na sramoto svoje bistrovidnosti moram priznati, da sem do tedaj skoro za resno smatral hlinjeno dobro voljo vlade glede ločitve, in to kljub tolikim razodevajočim znakom.

Enkrat za vselej sem torej ostavil politiko pretkanih Mandrinov in se povrnil k svojim opravkom.

Koliko bridkih ur sem tedaj prebil, tavajoč po Parizu in pretresajoč skrbi in dvome. Vse me je dolgočasilo: slike v Louvre-u, kamor sem se časih zatekel, čitanje javnih listov, pogovori s tovariši in celo poezija. Pač se

mi je posrečilo napisati nekaj kitic, toda nisem jih dovršil; raztrgal sem papir, kamor sem jih bil vrgel, in sem obstal in rekel sam pri sebi: Čemu neki?

Le na Boga sem še lahko mislil. Nanj sem se obračal, proseč ga, naj mi oživi otrplo dušo in mi pomore v bridkosti. In dobri Oče naš, ki je v nebesih, me ni zapustil. Ni me samo tolažil, ampak je čimdalje bolj utrjeval v meni sigurnost svoje vsemogočnosti. Potrjujem: odsidob in do ure, ko pišem te vrstice, se mi v tem pogledu ni nikdar kak dvom dotaknil duše.

Dasi mi je šlo tako po sreči in sem se tega skoro zavedal, se le nisem odločil, da bi napravil korak, ki bi mi donesel končno spreobrnitev. Od cerkva me je odvrčal zlodej, ker je videl pretečo nevarnost, da izgubi dušo, ki je bila nekoč udana njegovemu začaranju. Že ob sami misli, da bi v katero stopil, me je nekak strah obšel. In ta odpor se mi je izražal v čudnem pomisleku:

Rekel sem si: Storil bi nekak božji rop, če bi pod svodi, ki so prožeti z molitvami,

pokleknil jaz, ki sem zakrivil toliko bogokletstev, grdobij in nečistosti. Nikdar se ne predrznem. Ko sem nekega popoldne bržkone kako uro taval po trgu »Naše Gospe« in po vrtu, ki zeleni za vzglavjem te stolnice, sem se vendar odločil: prestopil sem prag in šel po stranski ladji, ki se vije ob malem rokavu reke Seine.

Cerkev je bila skoro zapuščena. Dve ali tri ženske so molile pred kipom svete Device, ki se vidi z desnega omrežja na koru, če se gleda k velikemu oltarju. Obstal sem, da bi jih opazoval, in njih gorečnost me je ganila. Mislil sem: Kako rad bi storil kakor te ženske!

Tedaj bi bil skoro zdrknil na kolena. V meni je izpregovoril nekdo, ki mi je rekel: »No, ponižaj se! Nikar se ne boj! Uslišan boš!«

Toda takoj sem začul tisti pikri posmeh, ki me je tako pogosto zasledoval, in glas drugega je izrekel besede, ki so prišle iz najtemnejših globin moje duše: »Beži! Ne bodi bedak! Če te vera v Boga veseli, si to veselje lahko privoščiš in se ti radi tega ni treba valjati pred to podobo.«

DRUŽBENI MARI GLASNIK

Peljimo male k Mariji.

Iv. Filipič.

Mati je učila otroka delati križ. Pravkar je izgovorila besede: V imenu očeta in sina... Tu pa se otrok ozre v mater, rekoč: Kje pa je mati?

Preprosta je ta otroška beseda, vendar nam razkriva pomembno resnico, resnico namreč, da otrok nekako naravno hrepeni k Mariji, Materi božji, kakor tudi Mati božja kaže neko naravno naklonjenost do nedolžnih otrok.

Zares! Marija ljubi prav posebno nedolžne otroke. Zakaj Marija ljubi to, kar je posebej Jezusu všeč. Kdo pa neve iz pisma, da so ravno otroci prav posebni ljubljenci božjega Zveličarja!

Marija ljubi nedolžne otroke tudi zato, ker jo spominjajo njenega božjega Sina in s tem tudi mnogih radosti v njenem življenju. Kako se je veselila, ko ji je angel oznanil, da postane mati božja, kako radostna je podala svoje božje Dete pastircem in trem modrim v naročje, da je molijo, s kolikim veseljem je gledala na Jezusa, ki je rasel v njenem

tihem domu v starosti, modrosti in milosti pri Bogu in ljudeh. In vprav teh detinskih let spominja Mater božjo vsak nedolžen otrok, in čim bolj nedolžen je, tem slajše spomine ji more vzbuditi.

Marija ljubi nedolžno mladino, ker ljubi krščanske matere. Poklic Marijin je isti kot poklic krščanske matere; radosti in bridkosti krščanske matere so iste kot Marijine. Zato Marija sočustvuje s krščanskimi materami in sočustvuje z vsem, kar je materam pri srcu; najdražji pa so materam njihovi otroci, zato razgrinja tudi Mati božja nad njimi svoj materinski plašč.

Marija ljubi dalje nedolžne otroke radi njih nedolžnosti same. V duši nedolžnega otroka, prerajenega v kopeli sv. krsta, spijo še namreč vsi neprecenljivi, nadnaravni biseri. V taki duši je še neskalsena posvečujoča milost božja, pa tudi vse prelepe kali dejanskih in božjih čednosti in drugih nadnaravnih darov Sv. Duha. O, kako razveseljiv po-

gled mora biti za božje oko v dušo nedolžnega otroka! O kako razveseljiv pa mora biti tak pogled tudi za Mater božjo, ki ljubi to, kar ljubi troedini Bog sam!

Končno ljubi Mati božja nedolžne otroke zato, ker ve, kakšne in kako veliko nevarnosti grozijo njihovi nedolžnosti. Kaj vse pa ne preži na nedolžno mladino, da jo pahne v prepade nizkih strasti! Hudič hodi okrog in išče, da najde ravno v odraščajoči mladini svojih privrženecv. Pohujšanje jo čaka dostikrat že v domači hiši ob zanikrnih starših in lahkomišelnih sosedih, za njo gre na paši in pri kopanju, na poti v šolo in večkrat celo v šoli sami. In potem: knjige in slike, predstave in pogovori, kino in gledišče in javna nesramnost, koliko strupa hrani vse to v sebi za dovzetna, mladostna srca. Zares! Blagor mladini, ki hodi nedolžna po svoji mladostni poti. — Marija pa pozna gotovo v gledanju božjih skrivnosti tudi vse te velike nevarnosti, ki pretijo mladini, zato jo ljubi in skuša obvarovati v svoji materinski skrbi.

Marija torej kaže neko naravno naklonjenost do nedolžne mladine. Zato se ne bomo čudili, da se je tudi rada poslužuje v dosego njej izkazovane časti, kar nam pričajo zlasti postanki mnogoterih božjih potov.

Omenimo nekatere izmed njih!

Tam v daljnji Španiji slavi starodavno špansko narodno svetišče Marijino Montserat, staro že nad 1000 let. Trije pastirji — tako se pripoveduje — so čuli na obronku gore čudovito sladko godbo, šest sobot zaporedoma je žarela na gori čudovita luč. Šli so poizvedovat in našli v skalovju podobo Marijino. Sezidali so ondi cerkev in samostan. Od takrat romajo Španci radi v to Marijino svetišče sredi visokega gorovja. (Konec prihodnjic.)

Marijine družbe, ki so poslale letos članarino v naš skupni družbeni sklad:

V aprilu: Mladeniška v Planini pri Rakeku; dekliška v št. Lovrencu; dekliška v Gornji Ponikvi; ženska pri sv. Petru v Ljubljani; dekliška v Bevkah pri Vrhniki; ženska v Davči pri Sorici; dekliška v Davči pri Sorici; dekliška v Šmartnem pri Kranju; dekliška pri sv. Jakobu v Ljubljani; dekliška v Dol. Logatcu; ženska in dekliška v Trbojah; dekliška v Breznici; dekliška v Stari Oselici; ženska in dekliška, Črnuče pri Ljubljani; dekliška v Trebnjem; dekliška v Štangi pri Litiji; dekliška v Podlipi pri Vrhniki; dekliška v Novi Oselici; ženska v Dolu pri Ljubljani; mladeniška, Črni vrh; ženska, Črni vrh; dekliška, Črni vrh nad Polhovim gradcem; mladeniška, ženska in dekliška v Ribnici; mladeniška in dekliška v Kamniku; ženska v Bukovščici; dekliška v Bukovščici; dekliška v Rudniku pri Ljubljani; dekliška, št. Jurij pod Kumom; dekliška v Semiču; dekliška v Črmošnjicah pri Semiču.

CERKVENI

RAZGLED

Po svetu

Avstralija se pripravlja na evharistični kongres, ki bo prihodnje leto (1928) v glavnem mestu Sydney-u. Katoličani upajo, da bo ondotna proslava evharističnega Zveličarja prav tako sijajna, kakor je bila v Ameriki. Vseh katoličanov v Avstraliji je poldrugi milijon. Sedaj je v delu velika Marijina cerkev, ki bo o priliki kongresa posvečena. Tudi novo zvezno glavno mesto Avstralije, Canberra, dobi v kratkem krasno katedralo (stolno cerkev). Zidana bo poleg poslopja državne zbornice na lepi višini.

35.185 srečnih oseb, to kaj pomeni! V Feldkirch-u na Predarlškem imajo »Dom du-

hovnih vaj«, ki služi svojemu visokemu cilju že 25 let. V tem času je doživelo v teh tihih prostorih srečo in milost duhovnih vaj nič manj kot 35.185 oseb iz raznih tudi najodličnejših stanov. Med temi je bil trikrat tudi Msgr. A hil Ratti, sedanji papež, takrat knjižničar na Ambrozijani v Milanu. Oglašen je bil tudi za l. 1914., a načrt je prekržala svetovna vojna.

Koliko greha in koliko gorjá! Bolj ko prodira vzgoja brez verstva in brez Boga, bolj se množe ločitve zakonov in s tem socialna beda, žalost, obup in zanemarjenost mladine. V mislih imamo seveda dežele in države, kjer se v državnih šolah ne poučuje krščanski nauk, in pa države, ki so deloma še tuje krščanstvu. Statistika navaja take-le številke: V Ameriki pride na 6 zakonskih zvez en ločen zakon; na

Japonskem je razmerje 1 : 8, v Nemčiji 1 : 24, v Švici 1 : 26, na Norveškem 1 : 30, na Angleškem 1 : 96, v Kanadi 1 : 106. Pripomniti je, da so prebivalci v navedenih državah povečini protestantske vere.

Sprejem kitajskih škofov, ki so bili posvečeni v Rimu, je bil veličasten. 5. marca sta dospela v Tientsin škofa Tschao in Suen. K sprejemu so došla oblastva, duhovščina in do 20.000 katoličanov, pa tudi mnogo poganov. Msgr. Tschao je nagovoril množico ter ognjevito poveličeval ljubezen svetega očeta, kateremu je množica vzklikala v kitajskem jeziku »Živio!« Med gromenjem topov je ljudstvo spremljalo novodošla prelata v mesto.

Župnijski odbori. Vsi župnijski odbori pariške škofije, ki jih je 166 (s 41.000 člani) so imeli nedavno skupno posvetovanje. Delokrog takih farnih svetov je lep in vzvišen: Skrbeti morajo za duhovski naraščaj, za sirote, za kat. kinogledališča, za podpiranje številnih družin, za katoliške knjižnice, za mnogobrojno udeležbo pri procesijah itd.

Prvi misijonski zdravnik, ki je v Budimpešti postal doktor zdravilstva in šel v državo Kongo, se imenuje dr. Anton Molnar. Pred odhodom se je izvršila cerkvena slovesnost v jezuitski cerkvi. Navzoč je bil papežev zastopnik nuncij Msgr. Arsenigo. Slovesna prisega požrtvovalnega zdravnika je vse močno ganila. Odslej bodo Ogrji mogli vsako leto poslati po štiri zdravnike v misijonske kraje.

Cela družina — v redovniškem poklicu. Na Badenskem je vstopil profesor dr. Bernard Barth v kapucinski red; njegova žena je pa istočasno bila preoblečena kot frančiškanka v Ahenu. Tudi otroci so vsi izvolili redovni poklic. En sin je benediktinec, starejša hči je še pred vojsko postala članica v redu sester kršč. ljubezni, mlajši sin je pa tudi sprejet v benediktinski red.

Vsak dan eno zemljo. — V trdnjanskem mestu Küstrin (Brandenburg) hoče župnik ondotnih 4000 katoličanov, ki žive med protestanti, zidati novo cerkev, ker v sedanjo gre samo 200 ljudi. Kje dobiti denar? Svoj čas je bil dunajski apostol sv. Klemen Dvořak, ki ga je Napoleon pregnal iz Varšave, nekaj časa ujetnik v trdnjavi Küstrin. Ker je bil sv. Klemen v mladih letih pekovski pomočnik, je prišel omenjeni župnik na to misel, naj bi vsi katoliški peki v Nemčiji svojemu zaščitniku na čast pomagali zidati cerkev na ta način, da bi vsak dnevno daroval eno zemljico. In res se je oglasilo na tisoče katoliških pekov, ki bodo ta načrt izpeljali.

»Iz vsake občine eden!« S tem vabilom so pozvali mladeniče na Predarliskem na duhovne vaje v postu. In prišlo je v »Dom duhovnih vaj« v mesto Feldkirch nič manj kot 117 čvrstih in

postavnih fantov, ki so opravili vsi srečni in zadovoljni duhovne vaje v dneh od 31. marca do 3. aprila t. l.

Sto let je preteklo dne 5. marca od smrti naravoslovca Volta. Bil je profesor v Zgornji Italiji. Proslavil se je na polju elektrike ter sestavil prastroj, ki trajno oddaja elektriko. Njemu na čast se imenuje enota električne sile »volt«. Toda, ali spadajo ti podatki v list, kakršen je Bogoljub? Tudi in sicer radi tega, ker je bil Volta ne-le velik učenjak in raziskovalec, marveč tudi veren in pobožen katoličan in vnet častilec Matere božje. Kakor drugi res globoki znanstveniki tudi Volta ni zasledil nobenega nasprotja med vero in vedo, marveč polno soglasje med obema. Cesar Napoleon ga je povzdignil zaradi zaslug v grofovski stan.

V Rimu je 63 župnij. Ker manjka svetnih duhovnikov, oskrbujejo redovniki 39 župnij, le na 24 župnijah so nastavljeni svetni duhovniki, ki so jih poklicali iz drugih škofij. Da bi se duhovniški poklici namnožili, je ustanovil že papež Benedikt XV. »Dejanje za duhovske poklice v Rimu«. Tudi sedanji papež to delo pridno pospešuje. In res: število duhovskih kandidatov v Rimu je zadnje leto poskočilo od 36 na 73.

Tudi Japonska bo dobila v kratkem lastne domače škofo. Prvi Japonci bodo prejeli škofovsko posvečenje v Rimu.

Prava sodba o Kitajcih. Poznavalec ondotnih razmer in bojov pravi: To, kar ogroža tujce, zlasti pa katoliško vero, ni Kitajska, ampak to so nezreli mladi ljudje, kakršnih tudi pri nas ne manjka. Dežela se bo pomirila, ko bo dobila trdno vlado. V Kantonu se je boljševiška gonja že zlomila, misijonsko delo gre svojo pot naprej. Kjer je vojska, so seveda tudi žrtve. V Šangaju sta padla dva misijonarja (jezuita P. Vanara in P. Dugont) kot žrtvi tujskega sovraštva. V mestu Hang-čeu in Ringfou so uničene misijonske sirotišnice, šole in bolnišnice. Francoski lazaristi (okrog 60) so pobegnili v gore.

Nero Calles (žid Elija) je v boju zoper vero in Cerkev v Mehiki dosegel vrhunec divjosti. Četudi v svoji besnosti ne pozna meje, vendar se Cerkev in verniki ne zmajejo. Po vsi deželi se je množic polastil neki sveti ogenj in ljubezen do Cerkve se javlja v novem navdušenju, osobito v mestu Guadalajara. Nihče ničesar ne kupi, razen kar prav nujno potrebuje. Povsod je na vratih napisano katoliško geslo: »Naj živi Kristus - Kralj!« Ulice niso prazne. Ljudstvo kleči trumoma na javnih prostorih — dasi ni videti med njimi duhovnika — in moli glasno včasih po cele ure. To je duhovni boj, ki vodi do zmage, saj je boj za Kristusa, za Cerkev njegovo.

Po domovini

Novi grobovi. Dne 8. maja je Gospod življenja poklical k sebi ljubljanskega kanonika dr. Ferdinanda Čekala. Pokojni je bil vzor zdravega človeka; pol leta ga je pa razjedala bolezen v želodcu in mu pretrgala nit življenja. Skromnost, ljubeznivost, potrpežljivost in uslužnost so bile značilne poteze pokojnega kanonika, ki je rad vselej in vsakemu pomagal, kadar je bilo posredovati ali svetovati v finančnih vprašanjih. Bil je dolgo vrsto let v načelstvu »Katol. tisk. društva« kot blagajničar, vodil je v škofijski pisarni oddelek za cerkvene račune, pomagal v upravi Jugosl. knjigarne. Naj uživa po mučni boleznini večni pokoj pri Bogu! — Na Dovjem se je za vedno poslovil in šel v boljšo domovino zlatomašnik, duhovni svetnik Jakob Aljaž, imenovan župnik triglavski. Pokojni je med svetom zaslovel kot ljubitelj planin in kot oče slovenskega planinstva, hkrati pa tudi kot nadarjen glasbenik in skladatelj. Pa je bil prav tako tudi skrben in dober duhovni oče in voditelj svojih ljubljenih župljanov. — Dne 21. aprila so položili v grob truplo duhovnika misijonske družbe oo. lazaristov, Franceta Kitak. Umril je pri Sv. Jožefu v Celju. Pokojni misijonar je ves gorel za svoj poklic; bilo mu je že 78 let, a srce ga je vztrajno vleklo na delo za rešitev duš. Blagemu, ljubeznivemu in dobrosrčnemu delavcu v vinogradu Gospodovem naj božji Zveličar podeli bogato plačilo! — V Gradcu je 1. maja umrl duhovnik iste misijonske družbe, štajerski slov. rojak Valentin Vogrinc, pobožen in vnet pridigar. — Dne 18. aprila je umrl, star šele 50 let, Janko Ilc, župnik v Rušah. Rojen je bil v Ribnici na Dolenjskem, kjer je tudi zadnje dni svojega življenja iskal zdravja. Pokopan je bil ob številni udeležbi duhovnih sobratov in sorojakov. — 23. aprila je izdihnil v Kapeli pri Radencih kaplan Jožef Domanjko, star šele 26 let. Za mašnika je bil posvečen lani. Kaplanoval je nekaj mesecev v Sevnici o. S. — Dne 2. maja so zakopali telesne ostanke koroškega narodnega mučenika, župnika pri Sv. Juriju v Slovenskih goricah, bivšega prošta tinjskega — Gregorja Einspieler-ja. Na pogreb je došlo 40 duhovnikov in nebroj občinstva ter odličnih zastopnikov vseh slojev od blizu in daleč. — V Leonišču v Ljubljani je zatisnil oči župnik v pok. Anton Gabron, koroški narodnjak. Med vojno je mnogo pretrpel ter bil celo v ječi, kakor mnogo drugih narodnih bojevnikov, dasi ni vedel, zakaj. Po vojni je moral iskati pomoči v Jugoslaviji. R. i. p!

Štiri zakramente zaporedoma je prejela velikonočni ponedeljek v ljubljanski škofijski kapeli gospa Skušek, rojena Kondo-Kavase v mestu Gifu na Japonskem. Bila je krščena na ime Marija, nato je prejela zakrament svete birme ter bila poročena po katoliškem obredu, med sv. mašo je pa bila obhajana. V katoliško Cerkev sta bila sprejeta hkrati tudi dva otroka Matis in Erika. Svete obrede je izvršil knez-škof dr. Jeglič sam.

Dominikanci v Zagrebu. V nedeljo, 8. maja, je bil slovesno blagoslovljen in otvorjen samostan dominikanskega reda v železničarski koloniji v Maksimiru.

Duhovske izpremembe. Za priorja in pokrajinskega predstojnika križniškega reda je bil zopet izvoljen dosedanji načelnik p. Valerijan Učak, s sedežem v Ljubljani. — Na župnijo Kropa je bil umeščen 4. maja Franc Kanduč, poprej župnik v Babnem polju.

(V lavantinski škofiji.) Julij Vajda, kaplan v Rogaški Slatini, je postal župnik in dekan v Marenbergu. — Martin Kozar, misijonar iz Amerike, je nastavljen kot župnijski upravitelj v Črni pri Prevaljah. Za arhidijakona v Konjicah je imenovan sedanji ž. upravitelj, vikar Fr. Tovornik. Dosedanji slov. kaplan v Beogradu M. Medved je postal vojaški kurat. — Kaplan J. Klun je prišel iz župnije Sv. Ane v Zetale. — Za žup. upravitelja v Ruše je imenovan Jožef Kavčič.

Nova maša. V Inomostu je 3. aprila prejel mašniško posvečenje mladi doktor Marijan Dokler, sin ravnatelja ljubljanskega učiteljskega. Dne 26. aprila je opravil novomašnik svojo primico na Brezjah pri Mariji Pomagaj. Pri svečani službi božji je imel govor kanonik dr. Alojzij Merhar, kot voditelj dijaške kongregacije, katere član je tudi novi mašnik.

Dopisi

Črni vrh nad Polhovim Gradcem. V »Bogoljubu« prebiramo poročila in dopise od raznih krajev, kako lepe slovesnosti so imele Marijine družbe na praznik Brezmadežne m. l. Nič veselega pa ne moremo zapisati iz naših brdov.

Par dni pred praznikom se je od nas poslovil g. voditelj tukajšnje Marijine družbe, Maks Stanonik, zato nismo mogle imeti družbenih pobožnosti. Bodi mu izrečena prisrčna zahvala za vso skrb in za ves trud štiriinpolletnega bivanja v naši župniji.

Letos 29. januarja je umrla članica tukajšnje dekliske Marijine družbe Barbara Skopec. Njena smrt je za nas druge članice

resen opomin, naj bomo za smrt vedno pripravljene. V par dneh je podlegla hudi bolezni škrlatici; zvečer pred smrtjo je bila prevadena s svetimi zakramenti.

Drage sestre! Kadar bi nas mikalo svetno grešno veselje, spomnimo se, kako nas lahko vsak čas prehití smrt, in kaj nam bi pomagalo tisto kratko veselje, ko bi se pa pri tem naše duše omadeževale.

Oklenimo se z vsem srcem svoje nebeške Matere in bodimo zveste Marijini družbi in njenim pravilom!

Klanec v Istri je praznoval 300 letnico svoje duhovnije. Cerkev v Klancu s slavnim pokopališčem je stala že okoli leta 1000. Zakopani so tu odlični možje iz skoraj vse zgornje Istre. Prvi duhovnik je bil Gregorij Lavrika, ki je prišel v Klanec 6. januarja 1627. Takrat je bil Klanec kaplanija pod Dolino. Leta 1904. je postal samostojna fara. Prvi župnik je bil pok. g. Milan Šašelj, ki je moral l. 1923. zapustiti faro. Zdaj je tam naš rojak z Bleda I. Soklič kot 38. duhovnik v fari. — 300 letnico je fara praznovala nad vse slovesno: dopoldne s slavnostno sv. mašo, popoldne je pa prihitel sam prevz. g. škof Fogar, ki je ob obilni asistenci blagoslovil veliki novi zvon in zapel zahvalno pesem za vse prejete dobrote treh stoletij. Ljudstvo od vseh strani se je v obilnem številu udeležilo slavnosti.

Velika Polana, Prekmurje. Ker imamo novo cerkev, ne mine skoro noben praznik, da bi ne imeli kakšne slovesnosti. Tako nam je kanonik Fr. Časl na Marijin praznik, 25. marca, blagoslovil zastavo mladeniške Marijine družbe, mladino pa navduševal za vzorno versko življenje. Zastavo je prav lepo izdelala tvrdka Neškudla. Popoldne pa je bil sprejem mož in žena v Marijino družbo. Res pravi »materinski dan«; saj je 35 mož in 117 žena ta dan pogumno stopilo pod Marijin prapor. Za duhovnika pač ne more biti večjega veselja, kakor če vidi, da tudi možje pogumno in očitno izjavljajo svoje versko prepričanje. In ti možki so res — možje! Ko je šlo za to, da se ustanovi Marijina družba za žene, je nekaj mož prišlo k domačemu duhovniku s prošnjo, naj se tudi zanje osnuje družba, in sicer prej, kot za žene, češ, da ne bodo možje vedno zadnji. Kaj čuda, če so ganljive besede g. kanonika užgale srca teh mož in žena, ki so se javno in z veseljem priznali za Marijine otroke.

Kostanjevica. Od 17. do 19. februarja je imela dekl. Marijina družba tridnevne duhovne vaje kot pripravo za 25 letni jubilej dne 20. februarja. Vse članice pa tudi povabljenke so se vestno udeleževale verskih vaj in pazno poslušale tehtne govore ljubljan-

skega voditelja duhovnih vaj. Ob sklepu po skupnem sv. obhajilu je bilo sprejetih 15 kandidatinj. Na slovesnost so prihitele tudi nekatere vnanje članice — kot jubilantinje. Naj bi vse članice ostale trdne in stanovitne v dobrih sklepah. V to naj pomaga mati Marija!

Šmartno ob Paki. (Mali pri Imakulati.) Pomenljiv dan je bil za našo župnijo praznik Brezmadežne. Cela vrsta (130) šolske mladine je bila slovesno sprejeta v Marijin vrtec. — Ganljivo je bilo, ko je prikorakala mlada četa med pritrkavanjem zvonov z Marijino zastavo v cerkev, češ, poglejte nas male, ki prihajamo k nebeški Mamici, da se ji izročimo in se je oklenemo v vseh bojih življenja. Prihajamo in želimo navdušiti tudi vas starejše, da se ne plašite, ampak da stopite pogumno na plan. Pohvaliti moramo lepo ljudsko petje med razdeljevanjem svetinjic in pri litanijah. So nekaj vzvišenega; ti ljubki glasovi nedolžnih otrok. Marsikomu je igrala solza ganotja v očeh. Jako poveljuje službo božjo izvežbano petje; ali ljudsko petje je vse kaj drugega. Da bi se naše ljudstvo in naši g. organisti še bolj ogreli za tako petje! — Tudi Marijina družba se je pred meseci povečala za 17 članic. Ima redne mesečne sestanke cerkvene in zasebne s poučno-zabavnim sporedom. Dekleta tudi pridno agitirajo za naše časopise.

Iz Trsta je poslala gdč. U. Berce dolgo pesnitev, ki jo je sestavila za nagrobni pozdrav ljubeči sosestri in zvestemu Marijinemu otroku Zori Š t u r m a n iz Retine v Istri (* 26. IV. 1908, † 19. IV. 1927). V vezani besedi se poslavlja od mlade, a vnete kongreganistinj, ki jo je smrt v cvetoči dobi ugrabila in presadila kot cvetko Marijino na nebeški vrt. Živela je ta lepa lilija sicer med šumnim svetom, a cvetela je le za Marijo. Pokojna Zora je bila vsa ponižna, prijazna do vseh, dobra in vesela z vsemi, ki so dobri, zato tem hujši udarec za potrto mater. Naj prosi zanjo pri nebeški Materi!

V Jurkloštru, dekanija Laško, se je obhajal od 2. do 10. aprila sv. misijon. Vodila sta ga g. superijor Pohar in g. Tavčar od sv. Jožefa v Celju. Udeležba je bila od začetka precej pičla, pozneje zlasti zadnje dni pa bolj povoljna. — Ustanovljeni sta bili ob tej priliki dve Marijini družbi, za mladenke in za žene. Za može in mladeniče pa apostolstvo. Bog daj vsem stanovitnost!

Smladnik. Umrla je 19. februarja večletna delavna in vzorna prednica M. D.: Katarina Š u b i c, po zelo dolgi in trpljenja polni bolezni, ki jo je pa prav bogu vdano in junaško prenašala. Pokojna je pridno agitirala tudi za »Bogoljuba«. Se v bolezni, ko ni mogla več s postelje, je v nemala obiskalke zanj. N. p. v. m.!

Št. Andraž pri Velenju. Od 27. do 30. marca so bili za tukajšnjo Dekliško Marijino družbo, odnosno za celo župnijo nad vse srečni, milostipolni dnevi. Imeli smo namreč prve duhovne vaje. Vodil jih je z vso vnemo naš mladinaljub P. VI. B o b e k iz Nazarja v Savinjski dolini. Smotreno sestavljeni govori — bilo jih je 8 — so krepko prišli. Bog daj svoj najbogatejši blagoslov! — V sredo, na dan vednega češčenja, je imela M. D., zbrana pod Marijino zastavo, skupno sv. obhajilo. Za tem je bilo slovesno sprejetih 9 mladenk v Mar. družbo, 7 kandidatov, med njimi tudi posestnik ugledne Vaštnove hiše, pa v III. red sv. Frančiška. Že tu so se ob sklepu duhovnih vaj pokazali prvi bogati sadovi. Upajmo, da nam bodo ti lepi dnevi ostali vedno v hvaležnem spominu. — G. patru pa želimo tudi drugod v težkem apostolskem delu prav bogatega blagoslova in pomoči božje! Vsemogočni naj obilo poplača ves trud! — »Bogoljub« prihaja v precej povoljnem številu k nam; vendar bi bilo želeti še večjega zanimanja zanj. Ni pa dosti, da tako krasen list samo naročimo, marveč moramo tudi njegovo tehtno vsebino prebaviti in zapisati v srce in se potem ravnati. Za Mar. otroke je »Bogoljub« predvsem na mestu. Tudi »Glasnik«, »Cvetje« in »Kat. misijoni« zavzemajo pri nas hvaležno mesto.

Razno.

Največje zlo. Kardinal-nadškof v Kataniji (Sicilija) je sestavil pastirsko pismo, naslovljeno vernikom in duhovščini. V pismu jih poziva in prosi, naj širijo vsi in vsak po svoji moči **dobre časopise**. Med drugim pravi: »Delo za razširjanje dobrega časopisja spada med najvažnejša opravila. S propagando krščanskega tiska, zlasti krščanskih časnikov bo možno doseči, da se bo razbegano človeštvo zopet povrnilo na pravo pot in da se napravi močan jez zoper razdiralno povodenj razuzdanosti, ki tira sedanji rod nazaj v poganstvo. **Največje zlo** sedanjega časa je pohujšljivo časopisje. Temu nasproti je treba ustanoviti in učvrstiti dobre, katoliške časopise.«

Častno priznanje katoliškim šolam. Državnega nadzornika višjih šol v Colorado (Zjed. države), Karla Brown-a, ki je pa protestant, je vprašal neki član znane rovarske družbe »Ku-Kluks-Klan«, kaj sodi o katoliških šolah v Ameriki. Brown mu odgovori: »Vem, da so vaši zvezi katoliške šole trn v peti, kljub temu moram reči to-le: Kot državni nadzornik poznam nekatere izborne šole v svojem področju, in vmes je veliko katoliških; poznam dalje veliko število dobrih šol, od teh je velik del katoliških. Končno poznam dobršno število

šol, ki niso nič vredne, a med temi ni niti ene katoliške.«

Kdaj je nazadovanje »napredek«? Pri nas takega nazadovanja še ni, zato o tem napredku ne moremo govoriti. Pač pa čujemo, da se ponašajo s takim nazadovanjem Belgijci, ki so imeli pred svetovno vojno okrog 200.000 gostilnic in pivnic, danes jih premorejo samo še dobrih 108.000!

Dve materi. V železniškem vozu sedi mlada, gosposko oblečena mati s par majhnimi otroki. Deček je star morebiti štiri leta. »Pokaži,« reče fantku, »kaj že vse znaš.« Nedolžnega otroka je malo sram, pa na materino prigovarjanje se le opogumi: lepo po vojaško se postavi in pozdravi: »Zdravo!« To je bilo vse, kar sem videl in slišal.

Stopim v kmečko hišo. Cela kopica otrok, vsi zdravi in veseli, tako da jih mora biti vsak vesel. »No, le povej, kaj si se že naučil« reče dobra mati najmlajšemu, staremu komaj dve leti. Pobožno sklence nedolžni ročici in iz čistega srca privre molitev, ki se je je naučil od matere: »Cesena Malija, milosti polna...« — Mar mislite, da Mati božja take matere in take molitve ni bila vesela? ... Krščanski mater, ki se zavedajo, da je otrok lastnina božja, nam dajte!

DOBRE KNJIGE.

Na obranu čestitih svetih običaja. Poslanjea biskupa dr. Josipa Srebrniča vjernicima Krčke biskupije. 1927.

Tri reči so, ki danes silno kvarno vplivajo in naravnost uničujejo nravno mišljenje, čutenje in življenje mlajšega rodu: nečedna ženska noša, uvajanje nenravnih, modernih plesov ter skupno kopanje moških in ženskih po obmorskih in drugih javnih kopališčih. Na to trojno kugo opozarja krški škof dr. Srebrnič, hoteč preprečiti nevarnost, ki preti našim lepim običajem.

Zoper moderno žensko modo se je dvignil ves katoliški svet. Ko se v mestih pojavlja nova, deloma dostojnejša noša, se hoče pa prejšnja seliti na deželo. Nedostojna obleka ženske naravnost ponižuje. Ženska, ki se tako spozabi, da gazi s pohujšljivo nošo čut sramežljivosti, je deležna vseh grehot, ki jih povzročajo v drugih osebah s svojo drznostjo.

V knjižici so navedeni razni odloki cerkvenih in drugih oblasti, ki zavračajo, šibajo in preprečujejo nedostojnost v obleki.

Da so moderni plesi v opreki s stramežljivostjo, je jasno. Cerkev plesne zabave nikdar ni odobraval, marveč od nje odvrčala. Od plesov pa, ki jih je v zadnji dobi tako zvani »olikani« svet v Evropi prevzel od divjakov afriških pustinj, in ki obstoje iz kretenj, polnih nebrzdanih in strastnih želja, od teh plesov pa Cerkev ne le odvrčuje, marveč jih izrečno pod smrtnim grehom zabranjuje, ker so sila grešni že sami na sebi in sila pohujšljivi.

Razbrzdano je postalo danes zlasti tudi kopališko življenje ob morju. Ker vse tišči v morske kopeli in je otočje ob dalm. obali tudi pozorišče raznih nerednosti, čuti škof Srebrnič dolžnost, da

resno svari pred vsem, kar žali dostojnost in mravnost ob takih prilikah, zlasti zahteva, naj bodo povsod kopališča ločena za ženske in moške, pa tudi za otroke.

Brošurica stane 2 Din. Naročiti se jih mora vsaj 10 skupaj.

GOVORILNICA.

J. R., Javorje p. L.: Dopisi imajo namen, da seznanijo bralce z izredno vneemo ali z vzornim napredkom v raznih Mar. družbah, da obveščajo o lepem in napredujočem verskem življenju v župnijah, o umrlih osebah, ki so se odlikovale v krščanskih krepostih in drugih vrlinah itd. Če v dopisu ni drugih zanimivejših podatkov kot to, da je bilo sprejetih nekaj novih družbenic, da je bil govor o pomenu praznika ali kongregacije in še lepo petje ali kaj podobnega, potem je jasno, da mora biti urednik neusmiljenega srca in položiti tak rokopis — kakor pravimo — v koš. Naj dobri dopisniki ne zamerijo in naj poskušajo svojo srečo le še in še!

Fr. M. iz V. Saj se sreča Mar. družbenika, kakor je opisana v dolgi »pesmi«, lepo bere; toda pesniškega je v tem poskusu premalo. Morda bi po dolgem vežbanju bilo upati kaj dozorelega zrnja. Da zaenkrat vsaj malo ustrezemo, natisnemo zadnjo (t. j. 26.) kitico:

Mirno, srečno boš umrl,
če boš zvest Mariji zdaj,
a potem v nebesih zrl
njen obraz boš vekomaj.

M. K., Vel. O dostojnosti v obleki in pri kopanju je spisal dr. J. Srebrnič, škof na otoku Krku, tehtno razpravo, boljše pastirsko pismo. Ta poslanica in nje vsebina je omenjena v oddelku za dobre knjige. — Prav dobro pa ste v svojem dopisu naslovili nekaj besed na šivilje, ki so tudi soodgovorne za grehe, ki jih imajo na vesti ženske s pohujšljivo in nedostojno obleko. »Naj bi si res šivilje modo na Mariji ogledovale!«

A. Zd. — **Ponikva.** Poslane pesmi zvene tako nekam znano. Nekatero kitico so precej pravilne. Vsebinska — razen pri eni — pa ni taka, da bi jih mogli objaviti v »Bogoljubu«, četudi bi drugače docela ustrezale.

L. T. — **Podsreda.** Za dopise ne zahtevamo nič odškodnine. — Na vprašanje o devetdevnicah to-le: Če kdo opravlja devetdnevnic v dosego dobrega namena, ga navadno ne veže ne kraj, ne ura. Drugače je pri takih novenah (devetdnevnicah), ki so zanje dovoljeni tudi odpustki, n. pr. na čast sv. Jožefu, na čast žal. Materi božji, na čast Sv. Duhu, na čast presv. Srcu Jezusu i. dr. Kdor opravlja tako devetdnevnic in bi bil poleg za prošeneega namena rad deležen tudi odpustkov, se mora seveda ravnati po določenih predpisih, ter mora pobožno in skesano opraviti zadevne molitve. — Spoved za nobenega ni prijetna stvar. Sebe tožiti ni zabava. Poleg tega je treba skrbeti, da se res kesamo. Strah je povečini brez podlage, zlasti če si človek ne more očitati, da bi ne bil odkritosrčen. Satan išče povsod svoj plen in bega osobito plahe duše. Morda si oskrbite novo knjižico »Spoved malih grehov«. Tam boste dobili dovolj navodil. Sicer pa: povejte svoje težave spovedniku!

Fr. Eber, Koroško. Žal, da ne moremo sprejeti. Vprašanje je zelo lepo in potrebno bi bilo o njem pisati, pa ni ne vsebinsko ne slovnično dosti uglajeno. Oprostite. — **I. dij. Ljubljana.** Vaše »Varstvo sv. Jožefa« ni slabo. Nekaj verzov je še

malo prisiljenih, v splošnem pa tečejo gladko in tudi misli so lepe. Pošljite še kaj lepega, zlasti marijanske vsebine. — **J. G. Met.** Veliko dobre volje, marsikaj lepega, za tisk še ni. — **M. K., Ježica.** Zaprošeno smo naročili, pa ne vemo, kdaj boste sprejeli. Sporočite zopet koncem junija, če ne bo nič.

A. R. v Š. in še mnogim, ki mislijo, da imajo poklic za redovno življenje ter se tozadevno obračajo na uredništvo: Važna vprašanja v tem oziru so: Starost? Zdravje? Šolanje? Dota? Zmožnost? Družinske razmere? Preteklo življenje?

Frančišek Z., dijak. Zelo topla čutite ljubezen do sv. Eucharistije. Prav, da vam vsaka stvar v naravi govori o modrem Stvarniku, ki je dal vsem rečem lepoto, na kateri se odpočije človeško srce. Še kaj pošljite, to še ni primerno za tisk.

Ana D. v M. List, časopis, ki prikrito ali naravnost izpodkopa ugled duhovščini s tem, da sumniči, graja, zabavlja — ne spada v družino. Oče in mati imata ostro dolžnost, da odvrata vse hudo od svojih podložnih; če pa pustita, da prihaja v hišo strupen časopis, sta kriva vsega pohujšanja in zla, ki vsled tega nastane. Kjer v hiši danes ni krščanskega lista, tam krščanstvo gineva, vseli se pa svobodomiselnost. O tem ni nobenega dvoma. Poglejte malo okrog po takih družinah!

* * *

Zahtevajte povsod — na kolodvorih, po gostilnah in restavracijah krščanske časopise. Berite jih očitno in brez strahu po železniških vozovih in povsod!

ROMANJE NA VELEHRAD

od 12. do 18. avgusta 1927.

Na pobudo jugoslovanskih škofov se bo v proslavo 1100-letnice sv. Cirila priredilo prvo slovensko romanje na Velehrad. Med potjo si bomo ogledali najlepše slovaške in češke kraje ter stopili v stik z bratskim češkim in slovaškim katoliškim ljudstvom. Po dogovoru s češkim Apostolstvom sv. Cirila in Metoda se je določil naslednji program: 12. avgusta popoldne odhod iz Ljubljane, zvečer odhod iz Maribora. — 13. avgusta zjutraj prihod na Dunaj; ogledovanje mesta. Okoli štirih popoldne odhod v Bratislavo, slovaško prestolnico. — 14. avgusta (nedelja) služba božja v Bratislavi. Okoli devete ure odhod iz Bratislave, vožnja skozi najlepše slovaške kraje do velehradske postaje Uhersko Hradište. Okoli šeste ure popoldne prihod na Velehrad. Pozdravi, večernice; priložnost za spoved. — 15. avgusta slovesna služba božja; slavnosti na Velehradu. Popoldne odhod v Prago. — 16. in 17. avgusta ogledovanje Prage; vmes izlet v Staro Boleslavo, slavno češko božjo pot (kraj mučeniške smrti sv. Vaclava). — 18. avgusta prihod v domovino (skozi Dunaj in Maribor).

Cene: II. razred 1300; III. razred 900 Din. V tem je vračunjena vožnja, hrana in prenočišča.

Prijaviti se je treba čim prej, najkasneje pa do konca maja, in sicer za ljubljansko škofijo na: Odbor za romanje na Velehrad, Ljub-

ljana, Rožna ulica 11, za lavantinsko škofijo pa na: Odbor za romanje na Velehrad, Maribor, Glavni trg 7.

Vsak priglašeneec dobi začasni program in položnice, da takoj po prijavi plača prvi obrok:

za II. razred 400 Din, za III. razred 300 Din. Ostala vsota se mora plačati v dveh nadaljnjih enakih obrokih. Drugi obrok mora biti plačan do 10. junija, cela vsota pa najkasneje do 10. julija.

Odpustki za mesec junij 1927.

1. Sreda, prva v mesecu. Bl. Feliks. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 13. dan.

2. Četrtek, prvi v mesecu. Bl. Humilijana. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) istim kakor 13. dan.

3. Petek, prvi v mesecu. Bl. Andrej Hispelski. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu svetega očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; d) istim kakor 13. dan.

4. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

5. Nedelja, prva v mesecu. Binkošti. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. Dalje p. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. Sv. Duha danes ali v osmini, če obišejo bratovsko ali farno cerkev; e) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o. — Glede devetdnevnice glej 27. maja. Kdor jo je že opravljal, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke.

11. Sobota. Sv. Barnaba. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

12. Nedelja. Presv. Trojica. P. o. tretjerednikom; istim v. o.

13. Ponedeljek. Sv. Anton. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

16. Četrtek. Sv. Rešnje Telo. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa danes ali v osmini pod pogoji kakor 2. dan; b) udom za uboge duše v vicah; c) udom sv. Družine; d) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente in obišejo cerkev, v kateri je ustanovljena rožnovenska br.; e) istim kakor 13. dan.

17. Petek. Zv. Pavel Buralis. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

20. Ponedeljek. Bl. Mihelina. P. o. istim kakor 13. dan.

21. Torek. Sv. Alojzij. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obišejo oltar, kjer se ta praznik obhaja in molijo po namenu sv. očeta.

24. Petek. Presv. Srce Jezusovo. Sv. Janez Krstnik. P. o.: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jez., pod navadnimi pogoji; b) udom br. presv. Srca Jez. danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom apostolstva molitve; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom br. presv. R. Telesa kakor 2. dan; f) istim kakor 13. dan. V. o. Dalje p. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 2. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. preč. Srca Marijinega; d) udom družbe treznosti danes ali v osmini; e) istim kakor 13. dan.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

29. Sreda. Sv. Peter in Pavel. P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa kakor 2. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 11. dan; f) istim kakor 13. dan.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema; Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa; Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Darovi.

Za kruh sv. Antona; Anton Mare, Sovodeni, 25 Din; Fr. Pečnik, župnik v Podgorju, 5 Din; župni urad Kranjska gora 20 Din.

Za misijonarja Kereca; Lucija Premrl, Reka, 10 lir.

Za odkup zamorčaka; Nežika Vrtič, Sava pri Litiji, 100 Din.

Za misijone; Franc Hafner, Črnuče, 10 Din. Župnijski urad Sv. Vid pri Vipavi; za misijone 102 liri; za afriške misijone 75 lir; za kitajske misijone 10 lir; za Detinstvo 38 lir.

Angleško sukno

kamgarn, volнено blago, tiskovino, delene dobite pri **Franc Pavlin**, Gradišče št. 3.

Od hiše gre glas o izvrstni kakovosti mila Gazela, ki se odlikuje po izdatnosti in obilnih penah. Do hiše

Položnice

smo priložili tej-le junijevi številki »Bogoljuba« za vse one posamezne naročnike, ki so ob novem letu plačali samo polletno naročnino. Obnovite jo takoj, da ne bo ustavljanja!

**Prvovrstno delo,
Zmerne cene,
to je naše geslo!**

Knjigoveznica KTD

LJUBLJANA, Kopitar. ul. 6/II.

ki se priporoča cenjenemu občinstvu za : : vsa v njeno stroko spadajoča dela. : :

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih kredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presoga večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 100 milijonov dinarjev.

Zdravje je največje bogastvo!

Javna zahvala.

P. n. Laboratorij „Alga“ Sušak 13.

Najlepše se Vam zahvaljujem za Vaš dober izdelek „ENERGIN“, železnato kina vino, kateremu morem danes zahvaliti svoje dobro zdravje. Bila sem slabokrvna, blede in brez vsakega teka itd., danes pa imam zdravo rdečo barvo, sem dobro razpoložena in imam izboren tek. Z labkoto opravljam sedaj vsa hišna dela. Čutim se kot prerojeno. Pošljite mi še 3 velike steklenice „Energina“, železnatega kina vina, da ne bomo prišli brez tega dobrega zdravila.

Hvalešna ROZA MOSTAR,

Bukovica, 6. dec. 1936.

Kdor je malokrven? Kdor je bled? Kdor ima slabe živce? In vsled tega pomanjkanje spanja in pogosti glavobol. **Kdor nima teka? Kdor boleha na pljučih? Kdor je malaričen? Kdor boleha na želodcu,** „Energina“ železnato kina vino, **Slabi nerazviti otroci** s vporabo „Energina“ železnatega kina vina **prav gotovo** dobe zdravo in rdečo barvo, pridobili bodo na teži telesa in postali odporni proti vsem boleznim. — Naslov za poštna naročila:

Laboratorij „Alga“, Sušak 13

S poštnino vred 3 velike steklenice za 128 Din, 6 velikih steklenic za 248 Din in 1 mala zastoj. V ceni je računana poštnina, zaboj in zavojnina.

REVMATIZEM!

Javna zahvala.

P. n. Laboratorij „Alga“ Sušak 13,

Naznanjam Vam, da mi je zelo dobro služilo Vaše zdravilo „ALGA“ proti revmatizmu, in to ne samo meni, ampak vsi, ki so ga naročili, mi pripovedujejo, da so z uspehom zelo zadovoljni. Mnogi so zdravili tudi stare revmatizme in kostobolja, mnogi trganje v glavi in zobeh. Zahvaljujemo se Vam tem potom in nam pošljite zopet 25 steklenic, da ne ostanemo brez tega dobrega zdravila.

Vas pozdravlja Marija Krčičnik,

Koroška Bela, 21. jan. 1937.

Revmatizem? Kostobolje? — Bodljaje? Trganje v glavi in zobeh? Omotico ozdravite z zdravilom „Alga“

Vsaki stekleničel je priloženo navodilo o uporabi. — Naslov za naročila po pošti:

Laboratorij „Alga“, Sušak 13.

4 steklenice za 77 Din, 8 steklenic za 131 Din, 14 steklenic za 205 Din, 25 steklenic za 320 Din.

V ceni je računana poštnina, zaboj in zavojnina.

3 velike
prednosti

ima

Zlatorog terpentinovo milo.

- 1. Vsebina terpenfina raztopi nesnago.**
- 2. Tudi najfinejšim tkaninam neškodljivo, ker je izdelano iz izbranih najboljših surovin.**
- 3. V uporabi je zelo štedljivo, usled tega najcenejši domači izdelek.**

**Zato uporabljajte samo ZLATOROG terpen-
tinovo milo, katero varuje Vaše drago perilo.**